

اکباتان

شماره ۷ مرداد ۱۳۹۵
No 7 July-August 2016

۱۶ صفحه ۱۰۰۰۰ ریال
16 Pages 10000 Rls

شیرینی
عکس هایم را
بامیلیون ها
تومان عوضی
نمی کنم

اکباتان را هفته اول هر ماه
از باجه های روزنامه فروشی بخواهید

کسی به اندازه
من نقدپذیر
هستی؟

خیابان بوعلی تا پایان
سال پیاده راه می شود

حکم مدیر عامل جدید پاس غیر قانونی است

شهید محمود صارمی

خبرنگار اوزن مبارک

طلای المپیک؛ آرزوی ورزشی ام که به آن نرسیدم

رسانه حامی حامی رسانه

باز هم مرداده‌ها و موعده‌ها گرامیداشت یاد و خاطره شهید محمود صارمی و نکوداشت مقام خبرنگار فرا رسید.

هرساله در این مقطع مراسمات مختلفی جهت ارج نهادن و تکریم اصحاب رسانه توسط دستگاه‌های مختلف برگزار می‌شود که شاید خیلی از آن‌ها هیچ دردی را از فعالان این شغل سخت و زیان آور دوا نمی‌کند.

رسانه‌ها به‌عنوان چشمان بیدار جامعه همواره وظیفه دارند، انتقال‌دهنده و پردازنده افکار عمومی و در مقابل، مبین عملکرد و رویکردهای مسئولین در برابر خواسته‌های مردم، در چارچوب قوانین و ضوابط حاکمه باشند. هرچند در این راه مشکلات زیادی در بیشتر مواقع فراروی مسئولین و مدیران رسانه‌هاست؛ موردی که شاید کمتر به آن توجه و پرداخته شده است.

انجام وظیفه خطیر و رسالت رسانه‌ای در فضای موجود که مدیران رسانه غوطه‌ور در مشکلات عدیده مالی و اقتصادی هستند و حتی از تأمین هزینه‌های اولیه از جمله تأمین مکان کار و هزینه‌های چاپ و نشر بازمانده‌اند، کاری سخت و پیچیده است.

حمایت از رسانه‌ها در سال‌های اخیر از سوی بخش‌های دولتی به‌شدت کاهش پیدا کرده؛ مردم که با مشکلات اقتصادی درگیر شده‌اند و برای گذران امور زندگی خود اغلب با چالش‌های زیادی دست‌وپنجه نرم می‌کنند، جایی برای پرداخت به مسائل فرهنگی و مطالعه جراید در برنامه زندگی خود ندارند و در استانی چون همدان چشم امید رسانه‌ها بیشتر به بخش‌های دولتی جهت حمایت از این بخش فرهنگی است.

بحران‌های اقتصادی کشور و تعبیر نادرست صورت گرفته از سوی برخی از مسئولین استانی، منجر به قطع رابطه کاری و همکاری ایشان از رسانه‌ها شده که در رأس ادارات، استانداری همدان قرار دارد که تا سالیان پیش حمایت خوبی از رسانه‌ها داشت. اکنون دیگر حمایت مالی مناسبی را از رسانه‌ها ندارد و در مقابل، انتظار همه دستگاه‌ها بر پوشش کامل و مناسب عملکرد ایشان به‌عنوان وظیفه ذاتی رسانه‌ها همچنان پابرجاست.

در روزگاری که تعداد و میزان حمایت حامیان رسانه‌ها به سبب مشکلات مالی کاهش یافته است، انتظار همراهی رسانه‌های حامی با سیاهی و سپیدی‌های عملکرد مسئولین توقعی بیجاست که در برخی موارد شاهد این معضل هستیم. حمایت از رسانه‌ها هم مرزبندی دارد، در همین شرایط بد اقتصادی شاهد هستیم که چه از سوی ارشاد به‌عنوان متولی اصلی حمایت از رسانه‌ها و چه از طرف مسئولین دستگاه‌ها، حمایت‌ها بر اساس سیاست‌ها و خط و خطوط سیاسی رسانه تعیین می‌شود و هر رسانه‌ای به فراخور جهت‌گیری خود در دولتی موردحمایت و در دولتی دیگر مورد غضب واقع می‌شود؛ در اینجا عملکرد و کیفیت کار رسانه به‌طور کلی مستور و مظلوم واقع می‌شود. بی‌شک رشد رسانه‌ها در بستری فراهم می‌شود که ارزش‌گذاری و حمایت از رسانه بر مبنای کیفیت کار و خروجی آن باشد که تا رسیدن به این مرحله راه زیادی در پیش رو خواهیم داشت.

در زمینه‌های فرهنگی، دنبال کارهای تشریفاتی و ویترینی نباشید. نمایش دادن کار فرهنگی، نه اینکه فایده‌ای ندارد؛ ضرر هم دارد.

بیانات در دیدار رئیس جمهور و اعضای هیئت دولت - شهریور ۱۳۸۹

ورزش در زنجیره حرکات انسان در محیط اسلامی و در جامعه‌ای که زیرساز نظام ارزشی آن اسلامی است، یک نردبان برای تکامل است.

دیدار با جمعی از مسئولین، قهرمانان و پیشکسوتان ورزش کشور - اسفند ۱۳۹۱

استاندار همدان:

کسی به اندازه من نقدپذیر هست؟

پیام نیکبخت به خبرنگاران: دوستتان دارم

با روی کار آمدن هر دولتی، خبرنگاران خواسته یا ناخواسته سوار بر مرکبی می‌شوند که چرخ‌های آن از سوی دولتمردان می‌چرخد و به هر شکل باید در خدمت برنامه‌های توسعه محور هر دولت باشند. از قضا استانداران نیز به‌عنوان مدیران ارشد هر استان می‌دانند که اگر خبرنگاران در کنار آنها و در نقشه راهی که برای آن مرز و بوم طراحی کرده‌اند، همراه نباشند، یکی از چرخ‌ها لنگ خواهد بود. استاندار همدان نیز معتقد است که اگر قدمی در راستای توسعه استان برداشته شده، بخشی از آن نتیجه تلاش خبرنگاران است.

با توجه به فرارسیدن ۱۷ مردادماه به‌عنوان روز خبرنگار، ماهنامه «اکباتان» تصمیم گرفت که سخنان استاندار همدان را در خصوص اهالی قلم بشنود. در این راستا خبرنگار ما فرصتی هرچند کوتاه را غنیمت شمرد و به سراغ محمدناصر نیکبخت رفت و با چند پرسش، جویای پاسخ استاندار شد که ماحصل آن در ادامه آمده است.

اکباتان: آقای استاندار برداشت خود از خبرنگاران به‌ویژه اهالی رسانه استان همدان را در یک جمله بیان کنید.

خبرنگاران چشم، گوش و زبان من هستند و دوستشان دارم.

اکباتان: عملکرد خبرنگاران از دیدگاه شما رضایت‌بخش است؟ تا به امروز همکاری رسانه‌ها با مجموعه استان مطلوب بوده و هیچ ضرر و زبانی از خبرنگاران ندیدم. هر قدمی برداشتیم و هر توسعه‌ای می‌بینیم بدانید که نتیجه تلاش خبرنگاران و انعکاس در رسانه‌ها بوده است.

اکباتان: آستانه

تحمل و انتقادپذیری شما کجاست؟

نقدپذیری من را تا جایی که ممکن است و می‌توانید خودتان قضاوت کنید. ببینید در هیچ استانی کسی به‌اندازه من نقدپذیر هست؟

تا به امروز از خبرنگار و روزنامه‌ای شکایت کرده‌ام؟ همین یعنی نقدپذیری.

اکباتان: برداشتن از انتقاداتی که مطرح می‌شود، چیست؟ احساس من این است که خبرنگار وقتی نقدی می‌گوید و می‌نویسد یا جوان است و احساساتی می‌شود یا دغدغه و دلسوزی برای مردم دارد. در هر دو صورت برای من عزیز است. کار، کار خوبی است و من اینگونه تعبیر می‌کنم که کینه، بغض و حسد در آن نیست. اگر خبرنگاری هم ظلمی به من یا هر کسی کرده باشد بعدها متوجه می‌شود و تجربه، بررسی، علم و اشرافش بیشتر خواهد شد و در آن زمان به این فکر می‌کند که در سال‌ها پیش فلان استاندار را چقدر اذیت کردیم و علیه او گفتیم و می‌فهمد که اشتباه کرده است. البته من هم نگفته می‌بخشم. نقدپذیری یعنی این.

اکباتان: در شماره سه ماهنامه اکباتان مطلبی در قالب دروغ سبزه با عنوان «خداحافظی استاندار با همدان» منتشر شد که نارضایتی شما را به دنبال داشت. در خصوص این موضوع توضیح دهید.

شما عکس مرا روی جلد می‌زنید و زیر آن می‌نویسید خداحافظی استاندار با همدان. بعد از آن چندین نفر با من تماس گرفتند و پرسیدند: این موضوع واقعتاً دارد و شما از همدان می‌روید؟ گفتم نه. وقتی مطلب را مطالعه کردم، بحث در این رابطه بود که استاندار برای تعطیلات عید نوروز از همدان می‌رود. من در پاسخ به این مطلب، تنها گفتم این کار نوعی بدسلیقگی است و آیا گفتن این موضوع خلاف انتقادپذیری است. اگر خلاف آن بود می‌گفتم این رسانه دروغ گفته و یا جعل کرده و باید بررسی شود.

اکباتان: نحوه برخورد مدیران استان با رسانه‌ها و خبرنگاران را چگونه ارزیابی می‌کنید؟ ندیده‌ام که مدیران از نقد اظهار نگرانی کنند و شاکای شوند. چون به آن‌ها گفتم از رسانه‌ها شکایت نکنید و در صورت نارضایتی به خود اعلام کنید که به رسانه‌ها بگویم رعایت کنند که البته این را هم به خبرنگاران نگفتم.

اکباتان: خبرنگاران تا به امروز چوب لای چرخ مجموعه مدیریتی استان گذاشته‌اند؟

خبرنگاران هیچ عیبی در استان ایجاد نکرده‌اند و اگر رسانه‌ها را بررسی و قضاوت کنیم خبرنگار هیچ مانع و ضرری در همدان ایجاد نکرده است. خبرنگاران در رشد و توسعه هر استانی اثرگذار و مفید خواهند بود.

اکباتان: به‌عنوان آخرین سؤال از خبرنگاران استان چه درخواستی دارید؟

درخواست من این است که از فرصت جهانی شدن لالچین استفاده کنیم که رسانه‌ها و خبرنگاران هم از این اتفاق ارزشمند می‌توانند استفاده کنند تا با همکاری آن‌ها و به بهانه جهانی شدن لالچین، استان را به همه معرفی کنیم.

حقوق نجومی یک خبرنگار!

همان‌طور که حقوق سر به فلک کشیده برخی مدیران هوش از سر مردم می‌پراند، حقوق رو به افول خبرنگاران هم هوش از سر خودشان می‌پراند.

شاید دیدگاه عامه بر این باشد که چون خبرنگار با این مدیر و آن مدیر از پله‌ها بالا و پایین می‌رود، حقوقی درخور شأن می‌گیرد و بالا و پایین رفتن‌ها ناشی از بیکاری‌های گاه و بی‌گاه اوست.

دریغ از آنکه فرد نامبرده عاشق دل‌خسته، مارا تن‌وار می‌دود تا نان شبش کمی بزرگ‌تر شود و بتواند کمی تا قسمتی او را سیر کند. گاهی نگارنده با خود فکر می‌کند که رابطه سختی شغل با دستمزد معکوس است و هراندازه که به مشقت‌ها افزوده می‌شود از مسرت‌های ناشی از حقوق دریافتی کاسته خواهد شد. به طوریکه خبرنگاری به‌عنوان دومین شغل سخت دنیا در بالای جدول قرار دارد و لاجرم در لیست دستمزدها نیز در قسمت انتهایی جدول در کنار مشاغل دیگر ته‌نشین شده است.

و قسمت هبجان‌انگیز ماجرا اینجاست که درست زمانی که حقوق یک ماهش را می‌گیرد باید از حقوق نجومی بنویسد و چه‌بسا او اولین کسی است که باید این خبر درآورد را به گوش همدانش برساند. همین‌جا لحظه‌ای به فکر فرو می‌رود و با ضرب و تقسیم عددها به دنبال مقایسه تعداد صفرهای دستمزدش با فیش‌های حقوق پلکانی است که بر اثر خطای دید، صفرها را به‌درستی نمی‌بیند و قید حساب و کتاب‌هایی را که جز فاسف‌سوزاندن و آه از نهاد برخواستن عایدی ندارد، می‌زند. با خود عهد می‌بندد که پاشنه کشیده‌تر کار کند تا بتواند فاصله صفرها را به‌اندازه یک صفر کمتر کند اما هرچه او بیشتر تلاش می‌کند حقوق‌های نجومی از پلکان بالا می‌روند و تعداد صفرها و تعداد نجومی بگیران نیز بیشتر می‌شوند با این تفاوت که آن‌ها بر صندلی مدیریت تکیه می‌زنند و او هر ساعت باید بر صندلی تاکسی تکیه بزند و به دنبال روزی برود.

هرچه بیشتر از جان مایه می‌گذارد جز از جان و روحش نمی‌کاهد و وقتی به روز حساب و کتاب می‌رسد، می‌بیند تمام ساعت‌هایی که صرف کار شده و رنگ فراغ به خود ندیده، در برابر صفرهای حق‌وقش رخ‌نمایی می‌کند. با امیدی که چاشنی دل‌سردی شده، به برنامه‌های صبح فردایش می‌اندیشد و با عشق همراه با سختی، روزگارش را می‌گذراند.

شاید این جملات برای مخاطبان یا حتی تعدادی انگشت‌شمار از خبرنگاران کمی غریب به نظر برسد و تمام برداشت ذهنی مردم از خبرنگار به همان گزارش ارسالی خبرنگار واحد مرکزی خبر از یک کشور اروپایی ختم شود اما در همین شهر خبرنگارانی هستند که با کمترین دستمزد با عشق یا از سر ناچاری، هر روز می‌دوند و هرروز قلم به دست می‌گیرند تا هر روزشان را بگذرانند و آن‌ها را همین بس که مردم، خبرنگار را با همان شأن خبرنگار واحد مرکزی خبر در یک شهر اروپایی می‌بینند. همان بس که نامش را روی کاغذ می‌بینند که صبح فردا، دور سبزی می‌پیچند.

حقوق یک خبرنگار به‌اندازه قد و قامت نامش نجومی است و این حقوق نجومی به کرایه روزانه تاکسی و اتوبوس او کفایت می‌کند و همین او را بس که عشق، علاقه، اعتیاد به خبیر و اضطراب و دویدن‌هایش بر حقوق نجومی‌اش پیشی گرفته و او را از قافله جا نمی‌گذارد و هیچ‌گاه حساب و کتاب امروز و فردا، خبرنگار را از قلم و کاغذ دور نمی‌کند.

تلفن سفارش آگهی

۳۸۳۱۱۱۵۵

۰۹۱۸۳۱۱۴۹۰۰

رمزگشایی سقوط نماینده فوتبال همدان به لیگ ۲ در گفت‌وگویی بی‌پرده با مخزن اسرار پاس

عبدالحمید رضانی: رئیس هیئت‌مدیره پاس دوست داشت در همه مسائل باشگاه دخالت کند

حکم مدیر عامل جدید غیر قانونی است

۳ امتیاز مهم به علت نبودن استاندار در همدان از دست رفت

اکباتان: شما پیش از این هم سابقه مدیرعاملی در باشگاه پاس همدان را داشتید و در آن دوره نیز با وجود کسب نتایج خوب و تلاش زیاد، هیئت‌مدیره باشگاه به راحتی از شما عبور کردند؛ چرا این مسئولیت را برای بار دوم پذیرفتید؟

ابتدا باید از ماهنامه اکباتان به خاطر واکاوی اتفاقات باشگاه پاس در فصل گذشته تشکر کنم. بالاخره پس از مدتی که از سقوط پاس می‌گذرد مجموعه‌ای پیدا شد که به بررسی این موضوع بپردازد و به دنبال حقیقت و شفافیت در این رابطه باشد. من یک پاسی هستم و روح و جسمم با نام پاس عجین شده است، اگر جسمم در این باشگاه نباشد روحم همراه این تیم است. در همدان در دو دوره، مدیرعاملی باشگاه پاس را بر عهده داشتم که در دوره اول به مدت دو فصل مدیرعامل باشگاه بودم. در فصل اول با کسب نتایج خوب به پلی‌آف لیگ برتر صعود کردیم. در فصل دوم نیز سهمیه خود را در لیگ یک حفظ کردیم و این در حالی بود که دولت و فضای سیاسی در کشور تغییر کرده بود. استانداری همدان ۱۱ ماه در بلاکلیفی بود و ما در این شرایط باید تیم را می‌بستیم. آقای افتخاری مدیرکل وقت ورزش و جوانان استان همدان و آقای سامری سرپرست سابق معاونت برنامه‌ریزی استانداری می‌توانند شهادت بدهند که در آن دوره چه تلاش و اقداماتی برای پاس صورت گرفت. به‌عنوان مثال برای سفر به بندر گنگ ۲۰ میلیون تومان بودجه لازم بود، اما من با ۳ میلیون تومان این سفر را مدیریت کردم. در آن برهه بدون پول و بودجه به جایگاه خوبی در جدول دست یافتیم. به نظر خودم در دوره اول مدیریتم در پاس نمره قبولی متوسط رو به بالا گرفتم و این در حالی است که یک مدیر برای نهادینه کردن تفکراتش به ۳ تا ۵ سال زمان نیاز دارد، اما تعداد معدودی تماشایگر جوان و احساسی که من به آن‌ها لقب بازیگوش می‌دهم طی اقدامی که از قبل برنامه‌ریزی شده بود در پایان یکی از مسابقات علیه من شعار دادند. رئیس هیئت‌مدیره به این شعارها اکتفا و اتکا کرد و گفت مردم شما را نمی‌خواهند.

اکباتان: در این مورد با استاندار و رئیس هیئت‌مدیره پاس صحبت نکردید؟

من هنوز هم معتقد هستم آن اقدام برنامه‌ریزی شده بود؛ اما بعد از این اتفاق به آقای نیکبخت گفتم: اگر در فوتبال تحولی صورت می‌گیرد فردی قوی‌تر باید جایگزین او شود. اگر بنز را برمی‌دارید باید مازراتی را جانشین آن بکنید؛ نه آن‌که بنز را بردارید و ژیان را جایگزینش کنید. من مشکل شخصی با دوستانی که قرار بود جایگزین من شوند، نداشتم. من یک بحث تخصصی و فوتبالی را مطرح کرده بودم. به رئیس هیئت‌مدیره گفتم این افراد سابقه سقوط تیم به دسته پایین‌تر را در همدان دارند، آن‌هم نه در سال‌های قبل بلکه در همین یکی دو سال اخیر. گفتم با این افراد، تیم نتیجه‌ای نمی‌گیرد و اگر صلاح به تغییر من است باید فرد قوی‌تری را جایگزین کنید، اما توجهی نکردند. این نکته را برای اولین بار است که بازگو می‌کنم؛ در آن زمان به آقای افتخاری گفتم مطمئن باشید با حضور این افراد، تیم سقوط خواهد کرد اما آقای افتخاری این حرف را به سخره گرفت و خندید. به گواه مصاحبه مسئولان باشگاه در فصلی که من رفتم و مسئولیت را دوستان بر عهده گرفتند، به این تیم پنج میلیارد و ۵۰۰ میلیون تومان بودجه تزریق شد و به گفته مدیرعامل فولاد ویان سه میلیارد و ۸۰۰ میلیون تومان، فقط این شرکت به پاس کمک کرد و این در حالی بود که در دو فصلی که من مدیریت تیم را بر عهده داشتم از ۲۰۰ درصد بودجه ممکن، فقط ۴۸ درصد بودجه به باشگاه تزریق شد و این یعنی ۱۵۰ درصد کسری بودجه که من به‌تنهایی مجبور بودم این کسری بودجه را تأمین کنم. پس از کنار گذاشتن من با این هزینه‌های سنگین و قراردادهای کلانی که همه می‌دانند تحت چه شرایطی بسته شد، تیم به لیگ یک صعود نکرد. فصل بعد هم ۱۳ بازیکن را اتوبوسی وارد تیم کردند و ۱۳ بازیکن را اتوبوسی از تیم کنار گذاشتند. تیم را به زعم خودشان برای صعود بستند، اما برعکس نتایجی حاصل شد که همه از آن اطلاع داریم و بعد تغییر مدیرعامل و تغییر مربی و دوباره تغییر مدیرعامل، مربی و بازهم تغییر مدیرعامل و در نهایت سقوط به لیگ دسته ۲؛ چرا؟ به خاطر این که با موضوع فوتبال تخصصی و اصولی برخورد نکردند.

اکباتان: چه شد که برای بار دوم مدیرعاملی پاس را در همدان قبول کردید؟ چه کسی این پیشنهاد را به شما داد و چه روندی در این مسیر طی شد؟

اواسط اسفندماه گذشته از طریق آقای منعم، مدیرکل ورزش و جوانان، علی ضمیری کامل معاون اداره کل ورزش و جوانان استان و آقای عیوقیان، رئیس هیئت فوتبال با من ارتباط برقرار شد و از من دعوت به همکاری کردند. من با کارشناسان فوتبال در این زمینه مشورت کردم و همه متفق‌القول گفتند پاس ۱۰ درصد بیشتر شانس بقا ندارد، اما من به خاطر عشق و علاقه‌ای که به این تیم داشتم با پنج شرط قبول کردم که مسئولیت را بر عهده بگیرم. شرط اول مسائل مالی بود که مربوط به تعهد استاندار می‌شد، شرط دوم اختیار تام بود، تعویض سرمربی و سرپرست شرایط سوم و چهارم من بود، تمدید قرارداد پاس از حفظ پاس به مدت یک فصل و نیم دیگر نیز شرط پنجمی بود که تعیین کردم؛ حتی گفتم برای این فصل حق‌الزحمه‌ای دریافت نمی‌کنم و اگر تیم در جدول ماند، پاداشی برای من در نظر بگیرید. در روز پس از اعلام این شرایط آقای عیوقیان تماس گرفتند و گفتند با شروط شما موافقت شده است و برای عقد قرارداد به همدان بیایید. در ابتدای همان جلسه‌ای که در استانداری برگزار شد، مهندس نیکبخت و آقای الهی تبار معاون استاندار، جلسه را به قصد دیدار با امام‌جمعه ترک کردند و به مهندس سامری تفویض اختیار شد. من در آن جلسه با آقای سامری به توافق رسیدم و قرار شد حکم مدیرعاملی پاس از بازگشت استاندار زده شود، اما این حکم به دلایل مختلفی از جمله نزدیکی به ایام عید، نبودن استاندار در همدان و مسائلی که من از آن

شاید پر بی‌راه نباشد از عبدالحمید رضانی که سال‌ها در باشگاه پاس تهران دارای مسئولیت‌های متفاوت و متعددی بود و پس از واگذاری امتیاز قهرمان آسیا به استان همدان نیز در دو دوره سکان مدیریت این باشگاه را بر عهده گرفت، به‌عنوان مخزن اسرار پاس یا جعبه سیاه این باشگاه نام برد. رضانی که به‌عنوان چهارمین مدیرعامل تیم پاس در فصل گذشته به قصد حفظ این تیم در لیگ یک با خواست هیئت‌مدیره و در میان سلام‌مصلوات لیدرهای تیم برای دومین بار به‌عنوان مدیرعامل باشگاه پاس همدان منصوب شد، خیلی زود حمایت رئیس هیئت‌مدیره باشگاه و استاندار همدان را از دست داد؛ چنان‌که محمدناصر نیکبخت در اولین جلسه خود در سال ۹۵ گفت: رضانی به من تحمیل شده و راضی به آمدنش نبودم اما این پایان کار نبود و اعضای هیئت‌مدیره نیز به تبعیت از نیکبخت، یکی پس از دیگری پشت مدیرعامل تیم را خالی کردند؛ تا جایی که وی پس از سقوط پاس، خود را در حمله اعتراضات طرفداران تیم و اصحاب رسانه، تنها دید و برای پیگیری پرونده تبانی هم، هیچ‌کس از اعضای هیئت‌مدیره او را همراهی نکرد. حتی نامه‌ای که وی خطاب به رئیس هیئت‌مدیره

نوشت و در آن از ناملایمات و بی‌توجهی‌ها گلایه کرده بود، نیز بی‌پاسخ ماند تا با بدترین شکل ممکن اعضای هیئت‌مدیره درب خروجی پاس را به مدیرعامل منتخبشان نشان دهند. اگرچه «اکباتان» به‌عنوان رسانه‌ای مستقل همواره حامی فعالیت مدیران، بازیکنان و مربیان بومی در باشگاه پاس همدان بوده و پیش از انتخاب عبدالحمید رضانی به‌عنوان مدیرعامل باشگاه در گزارشی به نقد این انتخاب پرداخته بود اما چنین رفتاری را از سوی هیئت‌مدیره باشگاه پاس همدان با فردی که پیشینه طولانی در مدیریت فوتبال دارد و به دعوت مسئولان استان به همدان آمده، نه در شأن ایشان و نه در خور مردم پایتخت تاریخ و تمدن ایران زمین می‌داند. از این‌رو فرصتی فراهم شد تا عبدالحمید رضانی در گفت‌وگویی بی‌پرده و شفاف به واکاوی دوران مدیریت خود در این تیم، عوامل سقوط پاس در این فصل و نقش هیئت‌مدیره در این ناکامی بپردازد و مباحثی را مطرح کند که پیش از این در هیچ رسانه دیگری منعکس نشده است.

حضور ایشان در این مسئولیت به نفع باشگاه است یا به ضرر باشگاه؟

پس از گرفتن حکم یک جلسه خدمت آقای نیکبخت رسیدم. در آن جلسه اظهار لطف کردند و قول دادند که در مسائل مادی و تأمین بودجه کمک کنند و قول پرداخت ۲۰۰ میلیون تومان را به من دادند که در دو مرحله به آن عمل کردند اما در نحوه پول دادن علامت سؤال‌هایی بود. استاندار اعتقاد داشت که پول فقط به بازیکنان پرداخت شود؛ درحالی‌که در فوتبال از تدارکات گرفته تا تیم پزشکی و کارمندان باشگاه جز یک تیم هستند و پول باید بین همه تقسیم شود. من در دو دوره با مهندس نیکبخت کار کردم. ایشان را فردی بسیار علاقه‌مند به فوتبال دیدم، اما فوتبال حرفه‌ای شده و برای گرداندن امور یک باشگاه نیاز به تخصص است. باشگاه‌های فوتبال بر اساس قوانین تجارت اداره می‌شوند که بر اساس آن مدیرعامل مجری مصوبات هیئت‌مدیره است و رئیس هیئت‌مدیره باید بر کار مدیرعامل نظارت کند نه آن‌که دخالت کند. مهندس نیکبخت به‌عنوان رئیس هیئت‌مدیره علاقه داشتند در مسائل کوچک باشگاه نیز تصمیم‌گیرنده باشند و دخالت کنند؛ درحالی‌که در یک ساختار حرفه‌ای، مربی مسئول مسائل فنی است، مدیرعامل مجری دستورات هیئت‌مدیره و رئیس هیئت‌مدیره ناظر بر کارهای مدیرعامل است. نه مدیرعامل باید در کار مربی دخالت کند و نه رئیس هیئت‌مدیره در کار مدیرعامل. برای روشن شدن این موضوع یک مثال می‌زنم. در یک جلسه با محسن عاشوری خدمت استاندار رفتم ایشان در آن جلسه از سر لطف به آقای عاشوری گفتند دیگر کاری با رضانی نداشته باش و هر کار و مشکلی بود با خودم تماس بگیر؛ این یک اقدام غیرحرفه‌ای در فوتبال است و یعنی حذف مدیرعامل. مربی باید پاسخگوی مدیرعامل باشد، نه رئیس هیئت‌مدیره. درواقع مهندس نیکبخت به قول فوتبالی‌ها شروع به بازی مستقیم کرد و با پاس‌های بلند، هافبک را از گردونه بازی بیرون کرد. هافبک در اینجا مدیرعامل تیم بود که عملاً از دایره بازی خارج شد. استاندار به‌عنوان فرد اول استان اگر نقشی حمایت‌کننده داشته باشند و از نظر مسائل اقتصادی به تیم کمک کنند به نفع باشگاه است اما اگر در کارهای مدیرعامل و مسائل فنی

به تعویق افتاد و در این مدت سه بازی مهم که ۹ امتیاز حیاتی برای باشگاه داشت از دست رفت؛ در حالی اگر حکم من زودتر خورده بود، مطمئناً امتیازات خوبی از این ۳ بازی جمع می‌کردیم که کارمان به هفته آخر نکشد. درنهایت ساعت یک بامداد روز بازی با نفت آبادان، آقای منعم تماس گرفتند و گفتند حکم مدیرعاملی امضا شد و من به همراه آقای رحیمی شبانه به سمت آبادان حرکت کردیم.

اکباتان: در شرایطی که پاس به زعم کارشناسان ۱۰ درصد بیشتر شانس بقا نداشت بر چه اساس قبول مسئولیت کردید و چرا حفظ این تیم در لیگ میسر نشد؟

وقتی حکم مدیرعاملی من زده شد، یک سرزمین ویران را در دست گرفتم اما معتقد بودم که این جنازه را به هر صورتی حتی با تنفس دهان‌به‌دهان احیا کنم و به آن جان دهم. به‌زعم کارشناسان و اهالی فوتبال همدان این اتفاق هم افتاد و با آمدن من، پاس جان گرفت و نتایج کسب‌شده و نوع بازی تیم هم مؤید همین موضوع است. یک قانون امتیاز شماری وجود دارد که بر اساس آن بقا در جدول باید امتیازات معادل ضرب تعداد تیم‌ها در دو به اضافه یک باشد. در جدول لیگ یک ۲۰ تیم حضور داشتند که در مجموع برای بقا ما به ۴۱ امتیاز نیاز داشتیم. در آن برهه ۷ امتیاز برای بقا کافی بود. من از همان ابتدا که مسئولیت را پذیرفتم، قول ۷ امتیاز را دادم و به قول خود عمل کردم اما غافل از این‌که پاس در بازی مقابل و به پنج گل دریافت کرده و همین مسئله، کار را به گل شماری و سقوط پاس کشاند. البته مسائل مهم‌تر دیگری مثل دیر امضا شدن حکم مدیرعاملی، به‌موقع تزریق نشدن بودجه، دخالت در مسائل ریز باشگاه از سوی هیئت‌مدیره و رئیس هیئت‌مدیره و همچنین سنگ‌اندازی برخی از افراد که دستشان را از باشگاه کوتاه کرده بودم، در سقوط پاس دخیل بود.

اکباتان: آیا استاندار همدان به‌عنوان رئیس هیئت‌مدیره از شما حمایت کردند؟ به‌طور کلی حضور استاندار همدان در هیئت‌مدیره باشگاه پاس چطور ارزیابی می‌کنید؟ آیا

محمد مسلمان

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

عبدالحمید رضانی

گفت‌وگوی ویژه

EKBATAN REPORT

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

گفت‌وگوی ویژه

۳

شماره ۷ مرداد ۱۳۹۵
No 7 July-August 2016

اکباتان

با هدف تشخیص زودهنگام سرطان؛

مرکز غربالگری سرطان در کبودرآهنگ احداث می‌شود

می‌شود، گفت: مرکز سلامت شهر کبودرآهنگ نیز در زیربنای ۸۱۴ مترمربع با ۱۶ میلیارد ریال اعتبار به همت بانک ملی ایران و دانشگاه علوم پزشکی در حال ساخت است که تاکنون عملیات اجرایی آن ۳۰ درصد پیشرفت فیزیکی داشته است.

وی ادامه داد: برای ساخت این پروژه ۱۰ میلیارد ریال دانشگاه علوم پزشکی و شش میلیارد ریال دیگر را بانک ملی ایران هزینه می‌کند. مدیر شبکه بهداشت و درمان شهرستان کبودرآهنگ همچنین با اشاره به بدهی سازمان تأمین اجتماعی به شبکه بهداشت و درمان کبودرآهنگ خاطر نشان کرد: تاکنون سازمان تأمین اجتماعی ۹۰ میلیارد ریال از بابت درمان به این شبکه بدهکار است که در صورت پرداخت، بسیاری از مشکلات درمانی شهرستان از جمله خرید دستگاه‌های پزشکی رفع خواهد شد.

وی در ادامه ضمن تشریح عملکرد کارکنان بیمارستان و درمانگاه‌های شهرستان در برخورد و مداوی بیماران گفت: طبق نظرسنجی‌ها میزان رضایت مراجعین به مراکز درمانی و بیمارستان امام رضا (ع) ۹۰ درصد بوده که این نشان از تلاش شبانه‌روزی مجموعه بهداشت و درمان شهرستان است.

مدیر شبکه بهداشت و درمان شهرستان بهار نیز با بیان اینکه با پیگیری‌های انجام گرفته و مساعدت‌های وزارت متبوع دستگاه سی آرم ویژه رادیوگرافی و تصویربرداری، تهیه و بهره برداری شد، گفت: دستگاه سی آرم مخصوص رادیوگرافی و تصویربرداری در لحظه و در حین اعمال جراحی در واحد اتاق عمل این مرکز درمانی، دارای به روزترین امکانات و استانداردهای حال حاضر بوده و نیاز بیماران و پزشکان جراح را به بهترین نحو پاسخگو خواهد بود.

دکتر بهرامی در ادامه یادآور شد از آنجایی که جراحی‌های ارتوپدی و ستون فقرات نیاز مبرم به وجود چنین دستگاهی دارد، بر همین اساس با نصب و راه اندازی این دستگاه، مجموعه اتاق‌های عمل این بیمارستان توانمندی مضاعف و قابل توجهی در انجام اعمال تخصصی یافتند. با راه‌اندازی این دستگاه و ارتقای دقت و سرعت عمل در جراحی‌ها، امکان و توان پذیرش و خدمت‌رسانی به بیمه‌شدگان و بیماران نیازمند برای مجموعه این بیمارستان فراهم می‌شود.

وی با اشاره به نصب و راه‌اندازی دستگاه جدید فیکو در اتاق عمل بیمارستان گفت: دستگاه فیکو جدید در راستای اجرای طرح تحول سلامت راه‌اندازی شده در بیمارستان، دارای قدرت و سرعت بالاتری نسبت به موارد مشابه است که بهره‌گیری از آن موجب می‌شود، عمل‌های جراحی چشم پزشکی به ویژه کاتاراکت (آب مروارید)، با دقت و سرعت بالاتری از سوی جراح صورت گیرد.

مدیر شبکه بهداشت و درمان شهرستان بهار در پایان خاطر نشان کرد: به دلیل سهولت کار با این دستگاه، پزشک با اطمینان خاطر بیشتر و ضریب ایمنی بالاتر، جراحی خود را انجام می‌دهد و به کارگیری این دستگاه، جراحی چشم اتاق عمل این بیمارستان را فعال‌تر از پیش می‌کند.

اختصاصی دو دستگاه آمبولانس به اورژانس پیش‌بیمارستانی کبودرآهنگ تا پایان سال

رئیس مرکز مدیریت حوادث و فوریت‌های پزشکی دانشگاه علوم پزشکی استان همدان نیز در این مراسم گزارشی از اقدامات انجام‌شده در مراکز پیش‌بیمارستانی شهرستان کبودرآهنگ ارائه کرد. دکتر حبیب معصومی افزود: اورژانس پیش‌بیمارستانی شهرستان کبودرآهنگ دارای ۸ پایگاه فعال و دو پایگاه در حال احداث است که در صورت همکاری و مساعدت فرمانداری در هفته دولت امسال افتتاح می‌شوند.

وی با بیان اینکه یک آمبولانس از نوع جدید به اورژانس پیش‌بیمارستانی شهرستان کبودرآهنگ تعلق گرفته است، از اختصاص دو دستگاه آمبولانس دیگر تا پایان سال خبر داد.

دکتر معصومی اعلام کرد: احداث پد فرود بالگرد در مرحله نهایی است که جا دارد از همکاری شورای شهر و فرمانداری شهرستان قدر دانی شود. احسان قنبری فرماندار کبودرآهنگ نیز اجرای طرح تحول نظام سلامت را باعث رضایتمندی مردم دانست و گفت: این اقدام دولت نشان از اراده دولت برای افزایش خدمات بهداشتی و کاهش هزینه‌های درمانی دارد.

رضایت ۹۰ درصدی مراجعین مراکز درمانی و بیمارستان امام رضا (ع)

مدیر شبکه بهداشت و درمان شهرستان کبودرآهنگ نیز گزارشی از پروژه‌های در دست اجرا شامل احداث کلینیک ویژه، مرکز غربالگری سرطان و پد فرود بالگرد ارائه کرد. دکتر حسن بهرامی با بیان اینکه در راستای خدمات‌رسانی به بیماران سرطانی مرکز غربالگری سرطان در شهرستان کبودرآهنگ افتتاح

میلیون نفر در دنیا در اثر این بیماری‌ها فوت می‌کنند که ۱۸ میلیون آن به بیماران قلبی - ریوی مربوط می‌شود.

مشاهده اثرات مثبت اجرای طرح تحول نظام سلامت در جامعه

معاون سیاسی، امنیتی و اجتماعی استاندار همدان در کارگروه سلامت و امنیت غذایی که با حضور رئیس دانشگاه علوم پزشکی همدان، معاون امور بهداشتی دانشگاه علوم پزشکی همدان، مسئولان شهرستان و نمایندگان ادارات مرتبط برگزار شد، اقدام شورای شهر و شهرداری کبودرآهنگ در اهدای زمین به‌منظور ساخت مرکز غربالگری سرطان را کاری بسیار بزرگ، مهم و قابل ستایش برشمرد. محمدابراهیم الهی تبار، توجه به سلامت مردم و فعالیت‌های انجام‌شده در حوزه امنیت غذایی را از جمله وظایف کارگروه‌های سلامت و امنیت غذایی عنوان کرد و اجرای طرح تحول نظام سلامت توسط دولت تدبیر و امید را اقدامی ریشه‌ای و بزرگ دانست که اثرات مثبت آن برای تک‌تک افراد جامعه محسوس است.

وی افزود: جای خرسندی است که در حال حاضر بهترین فضا از سوی دولت برای نقد به وجود آمده است و هرگونه خطایی که اتفاق می‌افتد و توسط منتقدان طرح می‌شود در اسرع وقت رسیدگی می‌گردد.

الهی تبار، توجه به موضوع پسماندها در شهرستان کبودرآهنگ را مهم خواند و افزود: همه دستگاه‌های مرتبط با این موضوع، موظف به همکاری با شبکه بهداشت و درمان شهرستان برای حل آن هستند. معاون سیاسی، امنیتی و اجتماعی استاندار همدان با بیان اینکه توجه به محیط‌زیست و مسائل مربوط به آن موضوعی تزئینی نیست؛ توجه جدی از سوی دستگاه‌های دخیل در این رابطه را خواستار شد.

مراسم کلنگ‌زنی مرکز غربالگری سرطان در شهرستان کبودرآهنگ با حضور مسئولان استان و شهرستان برگزار شد. رئیس دانشگاه علوم پزشکی استان همدان هدف از تأسیس این مرکز را تشخیص زودهنگام سرطان و بیماران سرطانی به‌منظور جلوگیری از انتشار و حاد شدن این بیماری برشمرد.

دکتر سید حبیب اله موسوی‌بهار با بیان اینکه مرکز غربالگری سرطان در شهرستان کبودرآهنگ که شمال استان را پوشش می‌دهد با یک میلیارد و ۲۰۰ میلیون تومان اعتبار در ۶۲۰ مترمربع زیربنا و دو طبقه احداث می‌شود، افزود: زمین این مرکز توسط مجمع خیرین شهرستان و با مساعدت شهرداری و شورای شهر کبودرآهنگ به شبکه بهداشت و درمان این شهرستان اهدا شده است.

رئیس دانشگاه علوم پزشکی استان همدان با بیان اینکه در خصوص موضوع سرطان توجه به پیشگیری از اهمیت خاصی برخوردار است، اعلام کرد: ۴۰ درصد از سرطان‌ها قابل پیشگیری و ۴۰ درصد قابل درمان هستند.

وی با اشاره به اینکه مرکز غربالگری با هدف تشخیص سرطان و جلوگیری از انتشار آن احداث می‌شود، افزود: راه‌اندازی دستگاه سی‌تی‌اسکن در کبودرآهنگ از برنامه‌های مهم این مرکز است. دکتر موسوی‌بهار با بیان اینکه بیش از ۲۰۰ میلیون تومان نیز برای ساخت سیستم تصفیه فاضلاب بیمارستان امام رضا (ع) مساعدت خواهد شد، در ادامه از شهرداری و شورای شهر کبودرآهنگ درخواست نام‌گذاری بلوار کنار بیمارستان امام رضا (ع) به نام «پرسار» را کرد.

وی بر کاهش مصرف دخانیات، استفاده محدودتر از غذاهای فرآوری شده و توجه به موضوع تحرک و فعالیت بدنی در پیشگیری از بروز سرطان‌ها تأکید کرد و افزود: برنامه پیشگیری از بیماری‌های غیرواگیر از برنامه‌های مهم وزارت بهداشت است؛ چراکه سالانه ۴۰

شیرینی عکس‌هایم را با میلیون‌ها تومان عوض نمی‌کنم

می‌شود عکاس شروع به کار می‌کند. عکاسان ایران چیزی کم از عکاسان هالیوود ندارند و اگر دستشان باز باشد توانشان دو برابر عکاسان خارج از کشور است. آن‌ها وقتی عکاسی می‌کنند چندین نفر کمک دارند. در ایران این شرایط و امکانات وجود ندارد. امنیت شغلی عکاسان فیلم ایران و هالیوود فرق دارد. ممکن است در هالیوود، یک عکاس در فیلم جهانی کار کند و تمام عمرش تأمین شود چون برای انتشار عکس‌هایش حق کپی‌رایت دریافت می‌کند اما در ایران چنین شرایطی نیست و حق کپی‌رایت وجود ندارد. امتیاز عکاسی که عکس می‌گیرد همیشه برای او نیست و همه چیز در اختیار تهیه‌کننده است که رایگان در اختیار رسانه‌ها قرار می‌دهد و کسی پول ردوبدل نمی‌کند.

اکباتان: سختی‌های حضور در یک پروژه طولانی مدت برای شما بیشتر است یا شیرینی‌های آن؟
هر کاری سختی‌های خود را دارد اما وقتی عاشق کاری باشی به اندازه‌ای درگیر آن می‌شوی که سختی‌ها را حس نمی‌کنی. وقتی در یک فیلم عکسی می‌گیری که به شناسنامه آن تبدیل می‌شود و نگاهت را به مخاطب القا می‌کند، شیرینی خاصی دارد که شاید نتوان آن را با میلیون‌ها تومان عوض کرد و همین است که ما را نگه داشته تا بتوانیم کار کنیم. عکاسی فیلم برای من یک عشق و آلودگی شیرین است.

اکباتان: بهترین و شیرین‌ترین تجربه شما از عکاسی به کدام فیلم برمی‌گردد؟
من فیلم‌های زیادی را عکاسی کرده و برای همه انرژی صرف کردم که بعضی فیلم‌ها مخاطب خوبی دارند و به تبع آن عکس‌های من نیز دیده می‌شوند. بهترین پروژه‌ای که کار کردم و عکس‌هایم دیده شد فیلم محمد رسول اله بود که با ویتوریو استزارو فیلمبردار ایتالیایی این پروژه کار کردم و احساسم این بود که شاید کارم در حد و اندازه‌ای بوده که آقای استزارو مرا به‌عنوان عکاس معرفی کرده است. این پروژه به اندازه‌ای بزرگ بود که برای کسی که تشنه یادگرفتن است یک دانشگاه به شمار می‌آید. استزارو سه اسکار جهانی دارد و هر کسی می‌توانست در این پروژه از او یاد بگیرد.

فیلم محمد رسول اله یک گروه عکاسی را می‌طلبید چون لوکیشن‌ها و بازی‌ها متفاوت بود. من به مدیر تولید و تهیه‌کننده پیشنهاد دادم که تیم عکاسی داشته باشیم اما در نهایت دیدم که من تنها عکاسی می‌کنم و تیمی وجود ندارد.

اکباتان: عکاسی فیلم در سینما بیشتر دیده می‌شود یا در تلویزیون؟

در سینما کار ما خیلی بیشتر از تلویزیون دیده می‌شود، چون مخاطب اول باید عکس‌های شما را ببیند و بعد بلیت بخرد و به سینما بیاید. دیده شدن عکس فیلم در تلویزیون کمتر است. البته من بعد از سال‌ها این قضیه را جا انداختم که عکاسی فیلم، سینما و تلویزیون ندارد و عکس فیلم در تلویزیون باید همان حساسیت عکس‌های فیلم‌های سینمایی را داشته باشد. به مخاطب ارتباط برقرار کند و او را جذب کند. در تلویزیون هم، کسی موفق است که تیم حرفه‌ای‌تر داشته باشد. هرچه عکس بهتر و جذاب‌تر باشد شاید بتواند مخاطب بیشتری را به اثر تلویزیونی جذب کند.

اکباتان: ارتباط عکاس فیلم با عوامل سریال یا اثر سینمایی چگونه است؟

عکاس فیلم باید با همه ارتباط خوبی داشته باشد. هم عوامل پشت دوربین هم جلوی دوربین. باید روانشناسی جامعه و سلیقه مردم را خوب بشناسد که چه نوع عکسی را بیشتر می‌پسندند. گاهی باید با بازیگران میزانشن بدهد. نگاه خودش را جهت پیشرفت قضا ارائه دهد، نه جدا از داستان. عکس باید از نگاه او کارگردانی شود که لازمه آن ارتباط با بازیگران است. باید به‌عنوان یک عکاس حرفه‌ای شناختن را بپذیرند. باید اعتماد کنند که عکس او بهترین زاویه و بهترین نور را دارد و همین باعث می‌شود که ارتباطات مستحکم شود. من بعضی عکس‌ها را از نگاه خود می‌گیرم اما در جهت داستان است و گاهی به شناسنامه فیلم تبدیل می‌شود.

بعضی مواقع پیش آمده که از زاویه‌های عکاسی کرده‌ام و کارگردان بعد از دیدن عکس می‌گوید که ای کاش تصویربرداری از نمای آن عکس انجام شود و اگر انصاف داشته باشد اعلام می‌کند که مدیون عکاس هستم و بر اساس نمای عکس، پلان جدیدی را ضبط می‌کند و اگر نه که یک روز دیگر پلان را فیلمبرداری و با نام و نگاه خود ثبت می‌کند. برای من چندین بار پیش آمده است که کارگردان گفته عکس عکاس بهتر از پلان من است و پلان دیگری ضبط شود.

من در هر پروژه‌ای عکس‌ها را حتی به نیروهای خدماتی نشان می‌دهم چون کار، گروهی است و گاهی ممکن است کسی نظر صحیحی بدهد و به نگاهت کمک کند در حالیکه ممکن است که عکاسی دیگر تا آخرین لحظات، عکس را به کارگردان هم نشان ندهد.

در سریال علی‌البدل هر عکسی که می‌گیرم سیروس مقدم به‌عنوان کارگردان سریال عکس‌العمل بسیار خوبی دارد. علی‌البدل دوازدهمین تجربه من با اوست. سیروس مقدم آن قدر خوب، مهربان و باترزی است که هیچ‌گاه واکنش منفی نداشته و همیشه مشوقم بوده و در دفتر او خیلی از عکس‌های من روی دیوار است.

اکباتان: در خصوص همدان و فضای این استان برای ساخت فیلم توضیح دهید.

روستاهای همدان که در آن کار می‌کنیم بسیار زیباست و مردم مهربان و خوبی دارد. در طول این سال‌ها اولین تجربه‌ای است که در روستاهای کار در روستاها را تجربه کرده‌ام. جالب است که خیلی از همدانی‌ها را می‌بینم که تا حالا روستاهای ور کانه و اشتران را ندیده‌اند.

اکباتان: و سخن پایانی؟

عکاسی فیلم در کل هنر پیچیده و مهجوری است. وقتی به کسی می‌گوییم عکاس سینما هستیم می‌پرسد عکاس کدام سینما هستی؟ عکاسی فیلم با فیلمبرداری هیچ تفاوتی ندارد و با همان دقت و وسواس انجام می‌شود. گاهی سخت‌تر است. گاهی چندین نفر دست‌به‌دست هم می‌دهند تا تصویربرداری شود اما بعد از پلان همه در کادر هستند و به‌سختی می‌توانی عکس بگیری. در یک فریم باید تمام حرفت را بگویی اما در فیلمبرداری حرکت، موسیقی و دیالوگ وجود دارد. برای عکاسی فیلم ارزش زیادی قائلم و اگر بازهم به دنیا بیایم این حرفه را انتخاب خواهم کرد.

از پارک وی
تا پایتخت

امضای نادر فوقانی
پای عکس‌های ۱۵۰ فیلم

پیش از آنکه پا به سینما بگذاری و به تماشای عظمت پیامبر مهربانی‌ها در فیلم «محمد رسول اله» بنشین، با جستجوی نام آن در موتور جستجوگر اینترنت، عکس‌هایی را می‌بینی که گوشه گوشه این فیلم عظیم را به رخ می‌کشد و این عکسها هستند که تا سالها به عنوان شناسنامه فیلم «محمد رسول اله» یادآور ساخت اثری تماشایی در سینمای ایران خواهد بود؛ اما پشت هر عکس این شناسنامه، مردی است که سالها تصاویری از فیلم‌های مختلف را در تاریخ سینما و تلویزیون به ثبت رسانده است. نادر فوقانی عکاس پیشکسوت فیلم‌های سینمایی و تلویزیونی، نامی آشنا برای اهالی فرهنگ، هنر و رسانه است که عکس‌های او، پلان‌هایی از فیلم‌های متعددی را در قاب تصویر، به یادگار گذاشته است. او که دارای مدرک درجه دو عکاسی معادل کارشناسی ارشد این رشته است، امروز به‌عنوان عضو شورای مرکزی انجمن عکاسان سینما حتی بر گردن سینما و تلویزیون ایران دارد که این حق بر اهالی این عرصه پوشیده نیست. نادر فوقانی این روزها در کنار عوامل سریال «علی‌البدل» میهمان مردم همدان شده و صحنه‌های مختلف این فیلم را با نمایی از روستاهای زیبای همدان از جمله ورکانه و اشتران در دفتر خاطرات «علی‌البدل» ثبت می‌کند. میهمان «اکباتان» شد تا از دنیای عکاسی فیلم برای مخاطبان این رسانه بگوید.

او پیش از هر سخنی و پاسخ به هر سوالی، از حسین محب‌اهری هنرمند ارزشمند سینما و تلویزیون و بازیگر سریال علی‌البدل یاد می‌کند که این روزها بیماری سرطان دوباره به سراغش آمده و او را آزار می‌دهد. فوقانی با آرزوی سلامتی برای این هنرمند محبوب به استقبال پاسخ به پرسش‌های ما می‌رود. اکباتان نیز به نوبه خود برای این هنرمند ارزشمند کشورمان آرزوی سلامتی و بهبودی دارد.

هنری داشته باشند قدر تک‌تک پلان‌ها را می‌دانند و به دنبال عکاس حرفه‌ای می‌گردند که عکس‌ها را ثبت کند و نمایشگاهی از عکس‌های آن فیلم را برگزار کنند، اما وقتی در ابتدا تهیه‌کننده اشتباه می‌کند و عکاس حرفه‌ای دعوت نمی‌کند عکس‌ها به اندازه‌ای یکدست است که نیازی به برگزاری نمایشگاه احساس نمی‌شود. عکاسی فیلم روزبه‌روز ضعیف‌تر می‌شود که با اقتصاد و نگاه تهیه‌کننده برمی‌گردد چون حرف اول را تهیه‌کننده می‌زند.

در این فرصت باید بگویم که در نظر داریم همزمان با پخش سریال علی‌البدل نمایشگاه عکس‌های این سریال را در تهران برگزار کنیم که اگر در همدان هم استقبال و حمایت شود در این استان هم برگزار خواهیم کرد.

اکباتان: در خصوص امنیت شغلی و اقتصادی عکاسی فیلم برای مخاطبان اکباتان بگویید.

در سال ۱۳۷۱ و روزی که من قصد داشتم وارد عرصه عکاسی فیلم شوم با اکبر عالمی عکاس پیشکسوت فیلم صحبت می‌کردم که به من گفت: عکاسی، حرفه‌ای نیست که بتواند زندگی تو و خانواده‌ات را تأمین کند و باید حرفه دومت باشد. من آن زمان پس جوان، جویای نام و عاشق کار بودم متوجه این موضوع نشدم اما پس از سال‌ها به این اندرز درست و به‌جای او پی بردم. متأسفانه بعد از این همه‌سال باید این موضوع را با جوانانی که علاقمند به ورود به این عرصه هستند در میان بگذارم.

این حرفه و در کل هنر به‌عنوان شغل اول کسی که می‌خواهد زندگی‌اش را بچرخاند، به کار نمی‌آید چون هیچ پولی از آن حاصل نمی‌شود و هنرمند همیشه از لحاظ مالی از دنیای خودش عقب‌تر است. ما در انجمن عکاسان سینما کمیته امنیت شغلی راه‌اندازی کرده‌ایم تا تدبیری اندیشیده شود که عکاسان این عرصه با فکری آسوده‌تر کار کنند اما تا به امروز اتفاقی نیفتاده که بتوان از آن دفاع کرد.

در خصوص نحوه پرداخت حقوق عکاسان فیلم هم باید بگویم که قراردادهای عکاسان به‌صورت ماهیانه است و بنابر تعداد عکس نیست. بستگی به فضای فیلمبرداری دارد. وقتی لوکیشنی با یک یا دو بازیگر ثابت دارد به تعداد عکس‌های کمتری نیاز است اما در پروژه‌های بزرگ حتی روزی ۵۰۰ فریم عکس هم کم است.

اکباتان: برای شما چطور؟ عکاسی شغل اصلی شماست؟
متأسفانه شغل اصلی من عکاسی است و از این راه زندگی‌ام را تأمین می‌کنم.

اکباتان: عکاسی فیلم در ایران با دیگر سینماهای جهان تفاوتی دارد؟

با توجه به تجربه‌ای که در فیلم محمد رسول اله داشتم و عکس‌هایی که به آقای استزارو نشان می‌دادم فهمیدم که شیوه عکاسی در سینمای هالیوود نیز شبیه عکاسی در ایران است و وقتی برداشت پلان تمام

عکس کجای فیلم بود و رنگ و لعاب عکس هیچ ارتباطی با فیلم ندارد. به‌تازگی تکنیک HDR وارد دنیای عکاسی شده که کنترل‌های نقاط روشن و تاریک را یکدست می‌کند. شکل قضیه عوض شده اما من سعی می‌کنم نگاهم مثل گذشته به نگاتیو باشد چون دوست دارم نگاه هنری‌ام را داشته باشم. نگاه هنری در کنار تکنیک‌های امروز، عکاسی را حرفه‌ای می‌کند. این تکنیک‌ها موجی است که همه را درگیر می‌کند. ما نه باید از این سوی بام بقیتم و نه از آن سوی بام.

اکباتان: عکاسانی که امروز وارد عرصه عکاسی فیلم می‌شوند، به سمت تجربه‌آموزی از پیشکسوتان می‌روند؟

متأسفانه این گروه و موج جدیدی که وارد شدند آن قدر ادعا دارند که اصلاً نمی‌توان تجربه‌آموزی را به آن‌ها پیشنهاد داد اما درصدی از عکاسانی هم که جذب انجمن می‌شوند بسیار هنرمند هستند و می‌توان از نگاه آن‌ها به نفع انجمن و عکاسی فیلم استفاده کرد.

من گاهی عکس‌های فیلم‌ها را در گیشه سینما می‌بینم، عکس همکاران در فیلم‌ها را پیگیری می‌کنم یا به نمایشگاه‌های عکس می‌روم. در نمایشگاه‌ها، عکس‌ها یکدست و تکراری است و نوع آوری و خلاقیت در عکس‌ها دیده نمی‌شود.

اکباتان: با توجه به ساخت آثار سینمایی و تلویزیونی در تهران، فکر نمی‌کنید عکاسی فیلم هم به پایتخت ختم می‌شود؟

متأسفانه مرکز سینما تهران است البته بسیاری شهرستان‌ها امکانات خوبی دارند و فضای آن‌ها برای تصویربرداری فیلم‌ها مناسب است اما عکاسانی که علاقمند هستند باید از انجمن سینمای جوان شهرستان‌ها شروع کنند و به‌مرور یاد بگیرند و جذب گروه‌های سینمایی شوند. البته باید بگویم که همه عکاسان فیلم تهرانی نیستند و برخی از شهرستان‌ها آمدند، با گروه‌ها ارتباط برقرار کردند، عضو گروه شدند و فعالیت خود را آغاز کردند. اگر در شهرستان‌های مختلف مدیران و مسئولان حمایت کنند عکاسی فیلم، سریال و سینما توسعه پیدا می‌کند و همه فیلم‌ها در تهران ساخته نمی‌شود. چه کسی دوست دارد سه یا چهار ساعت در ترافیک سنگین تهران از لوکیشنی به لوکیشن دیگر در رفت‌وآمد باشد. ما واقعاً در همدان لذت می‌بریم. باید مسئولین همکاری بیشتری داشته باشند و حمایت کنند که همین حمایت باعث جذب فیلم‌ها به شهرستان‌ها می‌شود.

اکباتان: گروه‌های سینمایی و تلویزیونی نمایشگاه عکس فیلم برگزار می‌کنند؟

یکی از مشکلات عکاسی فیلم عدم برگزاری نمایشگاه است. برخی تهیه‌کننده‌ها به دلیل وضعیت نامناسب اقتصادی به دنبال آدم‌های ارزان می‌گردند و تخصص برای آن‌ها مهم نیست. به دنبال عکاسی می‌گردند که روزانه ۲۰ هزار فریم عکس بگیرد و در نهایت چند عکس را انتخاب کنند و پولی هم بابت این تعداد عکس به او ندهند. این اتفاق را چه در سینما و چه در تلویزیون شاهد هستیم. اگر تهیه‌کنندگان نگاه

اکباتان: به‌عنوان اولین سؤال در چه سالی عکاسی را آغاز کردید؟

من به‌طور خیلی اتفاقی وارد دنیای عکاسی شدم. در سال ۱۳۶۲ مدرک دیپلم گرفتم و به‌شدت به دنبال کار بودم. همان زمان از تهران به کرج نقل مکان کردم. یکی از آشنایان پدرم عکاسخانه خیلی قدیمی داشت و به سفارش پدر به این عکاسخانه رفتم، با اینکه هیچ‌گونه شناختی از عکاسی نداشتم. بعد از شش یا هفت ماه کار در عکاسخانه احساس کردم در حال یادگیری عکاسی هستم و نگاهم در حال تغییر است. ۲۰ سال بیشتر نداشتم که مدرک درجه یک مهارت فنی را از اتحادیه عکاسان کرج گرفتم. به عکاسی خیلی علاقمند بودم به‌اندازه‌ای که هرروز صبح ساعت هشت به عکاسخانه می‌رفتم و ساعت ۱۲ شب به خانه برمی‌گشتم. روز به روز علاقمند به عکاسی بیشتر می‌شدم، به‌ویژه به چاپ سیاه‌وسفید و عکس‌برداری با پرژکتورها و دوربین‌های قدیمی و عکاسی با نگاتیو. بعد از مدتی به سریالی رفتم، پس از بازگشت به تدریس به عکاسی رنگی علاقمند و وارد این حیطه شدم و همان زمان به لابراتوارهای مختلف رفتم و همزمان با عکاسی طبیعت و اجتماعی از طریق انجمن سینمای جوان به سینما معرفی شدم و فعالیتیم به‌عنوان عکاس فیلم آغاز شد.

اکباتان: عکاسی را به‌صورت علمی در دانشگاه نیز آموخته‌اید؟
من عکاس تجربی هستم و به‌طور دانشگاهی در این رشته تحصیل نکردم اما از طریق وزارت فرهنگ و ارشاد مدرک درجه دو دریافت کردم که معادل کارشناسی ارشد عکاسی است.

اکباتان: اولین باری که دوربین به دست گرفته و عکاسی کردید را در یاد دارید؟

(با خنده) در همان اوایل که وارد کار عکاسی شده بودم به دلیل تازه‌وارد بودن به من اجازه نمی‌دادند که پشت دوربین بایستم و عکس بگیرم. همان روزها آقای به عکاسخانه آمد و چون کسی نبود من او را به اصرار روی صندلی نشاندند و چراغ‌ها را روشن کردم بدون اینکه نور را بشناسم، تنها می‌توانستم نگاتیو در دوربین بگذارم. برای اینکه نگاهش سمت دوربین باشد این مرد را به‌اندازه‌ای پیچاندم که صدای رگ‌هایش را می‌شنیدم. بارها به این عکس فکر کردم و با خودم می‌گفتم که ای کاش نگاتیو آن را برداشته بودم و همیشه خاطرم از آن سال‌ها را زنده نگه می‌داشتم.

اکباتان: نخستین تجربه عکاسی فیلم شما به چه سالی برمی‌گردد؟

اولین تجربه من به‌عنوان عکاس فیلم از سال ۱۳۷۱ با فیلم جنگی «صلیب طلایی» به کارگردانی عبدالله باکیده آغاز شد و تا امروز نزدیک به ۱۵۰ فیلم سینمایی و سریال تلویزیونی را عکاسی کردم که بزرگ‌ترین پروژه عکاسی من فیلم «محمد رسول اله» مجید مجیدی بود. سریال نرس، میوه ممنوعه، او یک فرشته بود، بدون شرح و پایتخت و ۳ نیز از سریال‌های شاخصی بود که در آن‌ها به‌عنوان عکاس حضور داشتم.

اکباتان: چرا از بین شاخه‌های مختلف عکاسی، عکاسی فیلم را انتخاب کردید؟

اولاً بود که عکاسی طبیعت و اجتماعی می‌کردم و احساسم این بود که چیزی در عکس‌های من کم است. بعدها که وارد سینما شدم فهمیدم که آن کمبود، حس و حال و حرکت است. سینما محیط بسیار بزرگی است و من در این عرصه با صحنه‌هایی برخورد کردم که تا به حال در زندگی با آن مواجه نشده بودم، مثل همین سریال «علی‌البدل»، با وجود اینکه این‌ها حس‌هاست عکاسی می‌کنم با عوامل این فیلم به روستاهایی

می‌روم که حتی نام آن‌ها را هم نشنیده بودم. فیلم‌ها مرا با مناطق و لوکیشن‌هایی آشنا می‌کند که تا به حال آن‌ها را ندیده‌ام. عکاسی فیلم را انتخاب کردم چون اگر نگاه عکاسی داشته باشی زندگی در یک عکس جاری است و صدای بیض تک‌تک آدم‌ها را می‌توانی بشنوی. دنیای عکاسی فیلم دنیای محدودی نیست هرچند به نگاه عکاسی و اعراضانه نیز نیاز دارد.

اکباتان: در خصوص ویژگی‌های عکاسی فیلم توضیح دهید.
عکاسی فیلم یکی از شاخه‌های عکاسی است که در آن عکاس فیلم باید به همه شاخه‌ها اشراف داشته باشد و تا حدودی رشته‌های مختلف را تجربه کرده باشد چون همه این تجارب در عکاسی فیلم کاربرد دارد.

بعضی مواقع در فیلم صحنه‌هایی را می‌بینی که شبیه عکاسی ورزشی، طبیعت و یادمانگ است. باید نور و میزانشن را بشناسی و تا حدودی کارگردانی هم بلد باشی. عکس‌ها باید نبض داشته باشد که مخاطب بتواند با آن ارتباط برقرار کند.

کار عکاسی فیلم قبل از پیش‌تولید و تست گرم شروع می‌شود و تست گرم مرحله فوق‌العاده سختی است که با نور اشتباه و عکس بد ذهنیت بدی را در ذهن کارگردان ایجاد می‌کند اما وقتی عکس خوب با نور خوب می‌گیری، کاراکتر به نقش نزدیک می‌شود و به کارگردان کمک می‌کند.

اکباتان: عکاسی فیلم در سال‌های ورود شما به این عرصه تا امروز چه تغییراتی داشته است؟

سال‌هایی که ما وارد شدیم مشکلات زیاد بود. وارد صحنه که می‌شدی آن قدر تجربه داشتی چهره آدم‌ها بود که گاهی وقتی دوربین به دست می‌گرفتی دستانت می‌لرزید و در صحنه باید جوابگوی خیلی از این هنرمندان حرفه‌ای می‌بودی و باید پاسخ مدیر صحنه، تصویربردار، بازیگر، عوامل مختلف و از همه مهم‌تر کارگردان و تهیه‌کننده را می‌دادی.

در آن زمان عکس‌های عکاس فیلم را می‌فروختند؛ به‌طوری‌که عکس‌ها را بر در دیوار دفاتر پخش نصب می‌کردند، سینماداران عکس‌ها را می‌دیدند و بر اساس عکس‌ها برای فیلم‌ها هزینه می‌شد و سینماداران فیلم را می‌خریدند.

در آن زمان کار حرفه‌ای بود. چون عکاسی با نگاتیو انجام می‌شد هر کسی جرأت عکاسی فیلم را نداشت چراکه تهیه‌کننده با میلیون‌ها تومان سرمایه باید سینما خود را بر اساس عکس‌های عکاس کسب می‌کرد. از وقتی دیجیتال آمد هر کسی دوربین دیجیتال دستش می‌گرفت و می‌گفت من عکاسم. امروز که به روزنامه‌ها و مجله‌ها نگاه می‌کنی حتی یک فریم عکس حرفه‌ای نمی‌بینی و عکس‌ها جالب نظر نمی‌کند. از طرفی، دیگر عکس‌ها به فیلم وفادار نیستند و آن قدر با نرم‌افزارها روی عکس‌ها کار می‌کنند وقتی فیلم را می‌بینی با خودت فکر می‌کنی این

گفت‌وگویی صمیمی اکباتان با مسعود مصطفی جوکار:

طلای المپیک؛ آرزوی ورزشی‌ام که به آن نرسیدم

همدان شهر کشتی است، نه فوتبال

شهید شد برایم مدال آورد. به من الهام شده بود؛ حتی در اتوبوس هم که به سمت سالن مسابقات در حرکت بودیم علیرضا دبیر گفت «مسعود تو خواب روی سکو دیدمت»

اکباتان: تلخ‌ترین خاطره ورزشی‌تان چه بوده است؟
در بازی‌های آسیایی ۲۰۰۲ بوسان کره جنوبی بود که در زمان مسابقه علی‌رغم اینکه من اصرار داشتم در سالن بمانم، مسئولان به همراه تیم ما را از سالن برگزار مسابقات کشتی به سمت دهکده بردند و من از کشتی جا ماندم. به نوعی عدم اطلاع مسئولان از زمان مسابقه من باعث شد یک مدال ۱۰۰ درصد طلا را از دست بدهم.

اکباتان: آرزوی ورزشی داشتید که به آن نرسید؟
آرزوی هرکسی قهرمانی در المپیک است. طلای المپیک آرزویی بود که به آن نرسیدم. باز هم خدا را برای همین نقره شکر می‌کنم.

اکباتان: صحبت پایانی شما.
تشکر می‌کنم از تمامی کسانی که برای موفقیت‌های من تلاش کردند؛ از همسرم، پدرم، مادرم، مربیانم و تمامی کسانی که برای مسعود مصطفی جوکار زحمت کشیدند. از شما و رسانه‌های استان که همیشه حامی من و میثم بودید از آقای مهدوی مدیرعامل شرکت گاز استان که حامی کشتی هستند، از مسئولان استان ممنونم و امیدوارم که دست در دست هم کشتی استان را به جایگاه واقعی آن برسانیم.

کمتر کسی است در استان که نام برادران مصطفی جوکار، کشتی‌گیران ارزنده استان را نشنیده باشد. مسعود و میثم مصطفی جوکار چندین سال نام کشتی استان را در کشور زنده نگه داشتند و در کنار صادق گودرزی جو کشتی استان را در المپیک کشیدند. این در حالی است که این روزها خبرهایی از ضایع شدن حق میثم مصطفی جوکار برای حضور در المپیک شنیده می‌شود؛ اما مسعود مصطفی جوکار افتخار ورزش استان در المپیک ۲۰۰۴ آتن است. در روزهایی که نام کشتی‌گیران مطرحی در وزن ۶۰ کیلوگرم بر سر زبان‌ها بود، این مسعود مصطفی جوکار بود که با شکست حریفان مطرح دوبنده تیم ملی را بر تن کرد و مدال نقره المپیک را برای ایران به ارمغان آورد.

در ادامه گپ و گفت صمیمی اکباتان را با مسعود مصطفی جوکار بخوانید:

اکباتان: خودتان را معرفی کنید.
مسعود مصطفی جوکار هستم نایب قهرمان المپیک ۲۰۰۴ آتن. ۳۰ شهریور ۱۳۵۶ در شهرستان ملایر به دنیا آمدم. یک برادر بزرگتر و یک برادر کوچکتر از خودم و یک خواهر دارم. برادر بزرگترم که ۳۰ سال از من بزرگتر است کشتی‌گیر بود و همین باعث شد من و برادر کوچکترم میثم به سمت کشتی برویم. دانشجوی کارشناسی تربیت‌بدنی هستم و در شرکت گاز استان همدان کار می‌کنم. در حال حاضر در خانه کشتی ملایر مشغول مربی‌گری کشتی هستم.

اکباتان: ورزش را از کجا آغاز کردید؟
۸ سالگی ورزش را با ژیمناستیک آغاز کردم و پس از آن وارد کشتی شدم. در رده سنی نوجوانان چندین بار عناوین استانی کسب کردم و نخستین عنوان مهمی که کسب کردم مقام سوم مسابقات المپیاد دانش‌آموزی کشور در سال ۱۳۷۴ بود. آن سال‌ها المپیاد دانش‌آموزی بسیار مهم بود اما حالا دیگر آموزش و پرورش روی آن سرمایه‌گذاری نمی‌کند. حالا با وجود اینکه ۳۹ سال دارم تشک کشتی را رها نکردم و هر روز تمرین کشتی دارم و خوشحالم از اینکه ۲۹ سال روی تشک کشتی بودم و تمریناتم را قطع نکردم. البته در کنار آن به صورت تفریحی فوتبال هم بازی می‌کنم.

اکباتان: عناوین مهمی که در کشتی کسب کردید چه بود؟
بعد از قهرمانی جوانان کشور به اردوی تیم ملی دعوت شدم و مهم‌ترین عناوینم را در رده بزرگسالان کسب کردم. مقام سوم مسابقات آسیایی چین، مقام دوم جام جهانی آمریکا، سه دوره قهرمان جام تختی و در نهایت مدال نقره المپیک آتن از بهترین عناوینم هستند.

اکباتان: در چه وزنی کشتی می‌گرفتید؟
در رده بزرگسالان در ۵۲، ۵۴، ۵۸، ۶۰ و ۶۶ کیلوگرم کشتی گرفتم که در وزن ۶۰ کیلوگرم برای کشورم، مدال نقره المپیک را کسب کردم.

اکباتان: در دوره شما در وزن ۶۰ کیلوگرم چه کشتی‌گیرانی در تیم ملی رقابتان بودند؟
وجود کشتی‌گیرانی چون علیرضا دبیر، بهنام طیبی، محمد طلایی و مراد محمدی، پوشیدن دوبنده تیم ملی را سخت می‌کرد. همه در یک سطح بودیم. مقام جهانی داشتیم و همه مدعی بودیم و این کار را برای ملی‌پوش شدن سخت می‌کرد.

اکباتان: شما نقش‌در کشتی‌گیر شدن میثم برادر کوچکتان میثم داشتید؟
همان‌طور که من راه برادر بزرگترم را رفتم میثم هم به تبع ما راه کشتی را گرفت. میثم ۷ سال از من کوچکتر است و از کودکی در کنار من تمرین می‌کرد و خدا را شکر که موفقیت‌های خوبی کسب کرد اما به نظر من با وجود اینکه در المپیک پکن حضور داشت هنوز به آن چیزی که استحقاقش را داشته نرسیده است؛ متأسفانه امسال نیز میثم با تمام شایستگی‌هایی که داشت از المپیک ریو جا ماند.

اکباتان: نظر شما در خصوص عدم انتخاب ایشان برای حضور در المپیک چه هست؟
میثم زحمت زیادی برای المپیک کشیده، حرف‌های زیادی در خصوص عدم انتخابش دارم که پس از المپیک آن‌ها را بازگو می‌کنم.

اکباتان: از حضور خودتان در المپیک آتن و روز فینال بگوئید.
بعد از شکست حریفانم در گزینشی المپیک، صاحب دوبنده تیم ملی شدم. در المپیک هم در دور نخست، کشتی‌گیر اتریشی به نام مایکل لودوس را شکست دادم. بعد ریسیک اسلانشویلی کشتی‌گیر گرجی‌الاصل یونان را مغلوب کردم و در فینال به کوریتانا کوبایی باختم. این کشتی‌گیر اعجوبه آن سال‌های کشتی دنیا بود در فینال شرایط خوبی نداشتم از نظر روانی نمی‌دانستم در چه آوردگاهی کشتی می‌گیرم شاید اگر اهمیت آن را می‌دانستم نقره‌ام تبدیل به طلا می‌شد. در حالی که دو ماه قبل از آن در مسابقات باکو دو بر یک به این کشتی‌گیر باخته بودم در فینال المپیک هم چهار بر صفر نتیجه را واگذار کردم تا از طلای المپیک جا بمانم. کوریتانا فاصله زیادی با کشتی‌گیران ۶۰ کیلو دنیا داشت و تنها در جام جهانی باکو با اختلاف نزدیک من را شکست داد.

اکباتان: در حال حاضر کجا مشغول هستید و چه برنامه‌ای برای آینده دارید؟
بمنوان مربی کشتی در خانه کشتی ملایر مشغول هستم و چند ماهی است که مسئولیت هیئت کشتی شهرستان ملایر نیز به من واگذار شده و وظیفه بسیار سنگینی است که امیدوارم با حمایت مسئولان بتوانم این رکورد کشتی استان و شهرستان را بر طرف کنیم. در کنار آن سرمربی‌گری کشتی نونهالان و نوجوانان استان را بر عهده دارم.

اکباتان: در حال حاضر وضعیت کشتی استان و ملایر را چگونه می‌بینید؟
کشتی ورزش اول استان است در چند سال اخیر نتایج خوبی در کشور کسب نکردیم. امسال در رده نونهالان چهارم کشور شدیم که باعث امیدواری شد و این نوید روزهای خوش کشتی استان را می‌دهد

آینده کشتی استان روشن است استعدادها خوبی داریم کمی حمایت از آن‌ها کشتی همدان را به روزهای طلایی خود برمی‌گرداند.

اکباتان: نظر شما در خصوص اعزام کشتی‌گیران همدان به تورنمنت آسیایی چیست؟
نظری ندارم اما نگاه ما باید ملی باشد همدان، ملایر، نهاوند، تویسرکان، اسدآباد و وزن کشتی دارند؛ این‌ها بازوهای کشتی استان هستند و اگر قرار است تیمی نماینده استان باشد باید از کل استان در این تورنمنت‌ها کشتی‌گیر حضور داشته باشد. وقتی ما از وزن قهرمان کشور داریم چرا نباید به آن‌ها بدهیم؟ اگر ما کشتی را ملی نبینیم به دهه ۵۰ و ۶۰ برمی‌گردیم جایی که حرفی برای گفتن در کشتی نداشتیم. درسته شهرداری هزینه کرده اما ما باید استانی نگاه کنیم؛ دوست دارم دیدگاه ما همانند ماژنرانی‌ها باشد آن‌ها با هم همدلند و همین موجب پیشرفت کشتی ماژنران شده است.

اکباتان: قصد نامزدی در انتخابات هیئت کشتی استان را ندارید؟
خیر. همین‌که بتوانم از عهده هیئت کشتی ملایر بر بیایم کار بزرگی کرده‌ام؛ اما هر کس که می‌آید همه باید کمکش کنیم.

اکباتان: زیباترین خاطره ورزشی که داشتید چه بوده است؟
مدال المپیک بهترین خاطره‌ام هست. همان شب قبل مسابقات خواب دیدم یکی از دوستانم که در کربلا

و امیدوارم دست در دست هم، کمک کنیم تا باز هم مدال‌های جهانی و المپیک و آسیایی در رده‌های سنی مختلف کسب کنیم.

اکباتان: مهم‌ترین مشکل کشتی استان را چه می‌دانید؟
مشکل مالی اصلی‌ترین مشکل کشتی استان است. در کنار آن اگر همدلی‌ها بیشتر شود فکر می‌کنم بخش عمده‌ای از مشکلات حل شود. همچنین اگر دیدگاه مسئولان نسبت به کشتی تغییر کند کشتی همدان همانند قبلاً می‌تواند در کشور موفق باشد. در سال‌های اخیر، امسال اولین بار است که همدان در کشتی نماینده‌ای در المپیک ندارد فکر می‌کنم دلیل آن عدم توجه مسئولان به این رشته بوده است.

اکباتان: شما همیشه معتقد حضور پاس در همدان بودید حالا که پاس به دسته دو سقوط کرده فکر می‌کنید کشتی می‌تواند جای آن را پر کند؟
من مخالف پاس نبودم من از این گلایه داشتم که می‌گفتند «همدان شهر فوتبال» این را همیشه گفتم و می‌گویم همدان شهر فوتبال نیست همدان شهر کشتی است. با وجود هزینه‌های میلیاردری در فوتبال تا حالا همدان چه مقامی در فوتبال کسب کرده؟ اما در کشتی ما در تمامی رده‌های سنی در تمامی وزن‌ها در کشور مقام داریم چندین و چند مدال جهانی و المپیک داریم. تمام هزینه‌هایی که برای پاس کردیم دور ریختیم. به مسئولان می‌گویم اگر شما یک میلیارد از بودجه پاس کم می‌کردید و به کشتی می‌دادید حالا در المپیک همدان بدون کشتی‌گیر نمی‌ماند. با این وجود

پیاده راه‌سازی خیابان‌های بوعلی و اکباتان شهر همدان و به تبع آن تردد بیشتر مردم در این خیابان‌ها نسبت به گذشته، به ارتقاء درآمد و رشد ارزش افزوده اصناف در این خیابان کمک خواهد کرد.

سید مصطفی رسولی با بیان اینکه علیرغم کمبود نقدینگی و کاهش صدور پروانه، طرح پیاده راه‌سازی خیابان‌های بوعلی و اکباتان اجرایی می‌شود، اظهار داشت: شهرداری در گذشته در اجرای طرح باید به شکل دستوری عمل می‌کرد اما در چند سال اخیر، تصمیم‌گیری شد که کارهای بزرگ در شهر همدان شروع شود و امید می‌رود در سال‌های آینده نیز طرح‌های خوبی به مرحله اجرا برسد.

وی همچنین تصریح کرد: پروژه پیاده راه‌سازی این دو خیابان بر اساس نقشه‌ای از کشور آلمان و در مقیاس کوچک‌تر از میدان حسن‌آباد تهران الگو گرفته شده است.

شهردار همدان با بیان اینکه در همدان در بخش‌های مختلف اقدامات بسیاری صورت گرفته است، خاطرنشان کرد: مباحثی از جمله طرح‌های میراث فرهنگی مورد توجه قرار گرفت که هویت اصلی میدان امام (ره) همدان حفظ شود و در قدم اول ۴۰۰ زانده اضافی میدان مرکزی حذف شد.

هر ۶ خیابان همدان پیاده راه می‌شوند

وی ادامه داد: با توجه به اینکه برنامه‌ریزی برای پیاده راه‌سازی هر شش خیابان شهر همدان است، به‌طور قطع میدان مرکزی نیز باید پیاده راه شود.

سید مصطفی رسولی با بیان اینکه به صاحبان فروشگاه‌ها در این دو خیابان تأکید شده که زانده‌های اضافی را حذف کنند، یادآور شد: حفظ ارتفاع در این دو خیابان مورد تأکید است و سعی ما بر این است که ساخت‌وسازها در ارتفاع صورت نگیرد. وی با اشاره به اینکه اصناف از اجرای این طرح به خوبی استقبال کردند، گفت: پیاده راه‌سازی در این دو خیابان ارزش افزوده ایجاد می‌کند و ارتقاء درآمدی خوبی برای اصناف در خیابان‌های بوعلی و اکباتان ایجاد خواهد کرد. شهردار همدان در ادامه یادآور شد: در فاز دوم در نظر داریم که مجتمع‌های پزشکی را در منطقه‌ای خاص گردهم آوریم. رسولی با اشاره به در نظر گرفتن خودروهای برقی در این دو خیابان، خاطرنشان کرد: برنامه‌ریزی‌هایی برای این موضوع انجام شده است.

برای پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی و اکباتان دل‌نگرانی وجود ندارد

وی در ادامه با بیان اینکه دل‌نگرانی در خصوص اجرای طرح پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی و اکباتان وجود ندارد، یادآور شد: دل‌نگرانی زمانی ایجاد می‌شود که خیابان‌ها را مسدود می‌کردیم و پس‌از آن در دوراهی اجرا یا عدم اجرای آن قرار می‌گرفتیم.

شهردار همدان گفت: پیش‌بینی اجرای طرح در فصل سرما نیز صورت گرفته و با توجه به این موضوع در ایام زمستان اجرای طرح ادامه خواهد یافت.

فتحیان نسب گفت: در راستای پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی، ایستگاه اتوبوس به خیابان شریعتی و ایستگاه تاکسی به کوچه ذوالریاستین مقابل مجتمع تجاری مهستان انتقال یافته است. وی با بیان اینکه هدف نهایی طرح در مرحله اول این است که خیابان بوعلی و اکباتان به هم متصل شود، اظهار داشت: خودروها در چهار خیابان اطراف خیابان بوعلی و اکباتان به شکل U تردد خواهند کرد تا زمانی که خیابان‌های دیگر نیز به پیاده راه تبدیل شوند.

طراحی المان فاخر بر میدان مرکزی همدان

شهردار منطقه یک همدان با اشاره به اینکه کار گروهی برای ساخت المان میدان مرکزی شهر تشکیل شده است، خاطرنشان کرد: سعی بر این است که المانی فاخر طراحی شود که شایسته میدان مرکزی شهر باشد.

وی در ادامه یادآور شد: پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی و اکباتان متشکل از چند پروژه است که می‌تواند به مباحث ترافیکی در این منطقه از شهر کمک کند.

فتحیان نسب با بیان اینکه در حال حاضر ظرفیت‌های پارکینگ‌های حوالی میدان مرکزی هیچ‌گاه تکمیل نیست، خاطرنشان کرد: زمینی به مبلغ چهار میلیارد تومان پشت هتل مرمر برای ایجاد پارکینگ خریداری شده است و با تکمیل پارکینگ محوطه آقاجانی بیگ و پارکینگ پشت مجتمع تجاری آرین، مشکل پارک خودروها در این منطقه تا به اندازه‌ای برطرف خواهد شد. وی ادامه داد: این پروژه به‌صورت امانی اجرا می‌شود که در شب ۳۰ نفر و در شیفت روز ۱۰ نفر مشغول به فعالیت در این طرح خواهند بود.

شعاع میدان امام (ره) کوچک‌تر می‌شود

شهردار منطقه یک همدان با بیان اینکه با اجرای این طرح، شعاع میدان مرکزی شهر کوچک‌تر می‌شود، گفت: احتمال تغییر هندسی چهار خیابان دیگر نیز وجود دارد.

وی در ادامه با اشاره به اینکه مراکز درمانی باید به‌تدریج از خیابان بوعلی خارج شوند، گفت: ایستگاهی برای ارائه ویلچر و همچنین توقف خودروهای برقی در نظر گرفته شده اما با توجه به اینکه ساختمان‌های پزشکان استاندارد لازم را برای مراجعه مردم ندارند، این مجتمع‌ها به‌تدریج جابجا خواهد شد. شهردار منطقه یک همدان در پایان سخنانش گفت: هیچ اجباری برای انتقال مراکز درمانی به دیگر مناطق وجود ندارد اما باید این اشتیاقی ایجاد شود که راه‌اندازی اماکنی با کاربری گردشگری و یا تجاری، کاربرد بهتری خواهد داشت.

ارتقاء درآمدی اصناف با پیاده راه سازی خیابان بوعلی و اکباتان

شهردار همدان نیز در جمع خبرنگاران تأکید کرد:

پنج ستاره نیاز دارد، گفت: هدف بر این است که در دو خیابان بوعلی و اکباتان به خیابان‌های پنج ستاره دست یابیم.

فتحیان نسب با بیان اینکه با اجرای این طرح، هویت مغفول خیابان بوعلی و اکباتان به آن‌ها باز خواهد گشت، اظهار داشت: سعی بر این است که با حداقل خطا و حداکثر استفاده صحیح از مصالح، مبلمان شهری تا ۵۰ سال آینده پاسخگوی نیازها باشد. وی با اشاره به اینکه شهرداری به‌عنوان مجری باید وارد کار شود، خاطرنشان کرد: از ابتدای امسال بیش از ۳۰ جلسه با دستگاه‌های مختلف برگزار و طرح کلی و پخته‌ای در این جلسات ارائه شده است.

فتحیان نسب با بیان اینکه ۲۰ هزار مترمربع کف‌سازی سنگفرش در خیابان بوعلی انجام می‌شود، گفت: دو پیاده راه ۱۰ متری در دو لاین لحاظ شده و ۱۰ متر نیز در میانه مسیر برای تردد خودروهای اضطراری در نظر گرفته شده است. وی همچنین تصریح کرد: برای ساخت سازه ۳،۵ تا چهار میلیارد تومان و برای ساخت المان، نورپردازی و مبلمان شهری نیز دو میلیارد تومان اعتبار اختصاص یافته است.

پیش‌بینی مسیر نایب‌انان و تردد ویلچر در پیاده راه بوعلی

شهردار منطقه یک همدان با بیان اینکه مسیر نایب‌انان و همچنین تردد ویلچر در خیابان بوعلی در نظر گرفته شده است، گفت: امکان تردد خودروهایی همچون آمبولانس‌ها و خودروهای آتش‌نشانی در خیابان بوعلی پیش‌بینی شده است. وی با اشاره به اینکه مشکلی برای تأسیسات شهری در خیابان بوعلی وجود ندارد، اظهار داشت: هر جا نیاز باشد مجوز رایگان حفاری برای تعمیر تأسیسات شهری به شرکت‌های خدمات رسان اعطا خواهد شد.

فتحیان نسب با بیان اینکه از ۳۱ خردادماه سال جاری، اجرای طرح آغاز شده است، گفت: سعی می‌شود که با تقویت نیروهای انسانی، اجرای طرح در پنج تا هفت ماه به نتیجه و تا ایام زمستان طرح به پایان برسد.

شهردار منطقه یک همدان با بیان اینکه مردم همدان از چند سال قبل، از اجرای پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی و اکباتان خبر دارند، بیان داشت: از ابتدای امسال نیز اطلاع‌رسانی‌هایی در خصوص اجرای طرح انجام شده است.

چندی است که مردم همدان وقتی پا به خیابان بوعلی می‌گذارند، دیگر صدای بوق اتومبیل‌ها را نمی‌شنوند و آرامش را در این خیابان حس می‌کنند. خیابانی که قرار است تا چند ماه دیگر تغییر شکل دهد و به پیاده راه تبدیل شود.

این مسیر پر رفت‌وآمد از حالا منتظر شنیدن صدای پای گردشگران و رونق کسب و کار و اقتصاد است و مردم نیز تکه تکه سنگ‌هایی را که بر زمین فرس می‌شوند، به تماشا نشسته‌اند و در انتظار قدم گذاشتن بر فرشی هستند که تاروپودش از سنگ است.

طرح پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی که سال‌هاست در دست بررسی است، امسال به تصویب شورای اسلامی شهر همدان رسید و عملیات اجرایی آن از یک ماه پیش آغاز شد. پیش از اجرای کامل این طرح و چیدن سنگ‌ها در کنار هم، اطلاع‌رسانی به مردم آغاز شد تا در خصوص تمهیداتی که در این ایام برای رفاه حال آن‌ها و رفع مشکلات و دغدغه‌های احتمالی اندیشیده شده، باخبر باشند.

شهردار منطقه یک همدان در جمع اهالی رسانه به مردم نوید داد که این طرح تا پایان امسال به نتیجه می‌رسد و تا چند ماه آینده، مردم همدان بر سنگ‌فرش پیاده راه بوعلی قدم برمی‌دارند.

امیر فتحیان نسب با اشاره به پیاده راه‌سازی خیابان بوعلی و اکباتان، اظهار داشت: این طرح مصوبه کمیسیون‌های مختلف را دارد و به‌نوعی یک الزام شهری به شمار می‌رود.

وی ادامه داد: آرامگاه و تپه هگمتانه از نمادهای شهر همدان هستند و خیابان اکباتان زیباترین خیابان شهر به شمار می‌رود.

فتحیان نسب با بیان اینکه سال‌هاست که این دو خیابان مغفول واقع شده‌اند، یادآور شد: موقعیت اجتماعی و مباحث اقتصادی و همچنین بازار همدان وضعیت خوبی ندارند.

وی با اشاره به رکود اقتصادی در کشور، خاطرنشان کرد: کاهش ساخت‌وساز و افزایش آپارتمان‌های نوساز فروخته نشده نیز یکی از مشکلات شهرداری محسوب می‌شود اما باین‌وجود و مشکلات اقتصادی در شهر، اجرای این طرح بر عهده شهرداری منطقه یک گذاشته شد.

شهردار منطقه یک با بیان اینکه این دو خیابان می‌توانند به پایلوت‌های گردشگری همدان تبدیل شوند، گفت: با ظرفیت‌هایی که در این دو خیابان ایجاد خواهد شد، مسافران زیادی به آن‌ها مراجعه خواهند کرد.

کاربری‌های جدید شایسته نام خیابان بوعلی خواهد بود

وی با اشاره به بررسی چاره‌سازی‌ها و کاربری‌ها در این دو خیابان، خاطرنشان کرد: ضوابط خاصی در ساخت‌وسازهای این دو خیابان لحاظ خواهد شد تا شایسته نام خیابان تجاری و گردشگری باشد.

فتحیان نسب با بیان اینکه به دنبال این هستیم که این خیابان‌ها بدون پله و اختلاف سطح باشد، اظهار داشت: در این دو خیابان اختلاف سطح وجود نخواهد داشت و با شیب طولی و عرضی تعریف‌شده ساخته خواهند شد. وی به کیفیت مصالح مورد استفاده در پیاده راه‌سازی این دو خیابان اشاره و تصریح کرد: علیرغم تمام تنگناهای مالی از مصالحی با بهترین کیفیت استفاده خواهد شد و کیفیت سنگ‌ها و دیگر مصالح آزمایشگاهی است.

شهردار منطقه یک همدان در ادامه یادآور شد: نوع سنگ و مصالح را نمی‌توان به‌صورت مدرن انتخاب کرد چراکه باید بافت سنتی باشد و از طرفی نباید طراوت در خیابان با استفاده از بافت سنتی از بین برود.

فتحیان نسب با بیان اینکه سعی بر این شده که در انتخاب سنگ‌ها، اصطکاک در نظر گرفته شود، اظهار داشت: در سال‌های آینده مضرس کردن سنگ‌ها انجام خواهد شد.

فتحیان نسب با بیان اینکه پیاده راه‌سازی از ساعت ۲۳ تا هفت صبح اجرا خواهد شد، گفت: اتوبوس‌ها و تاکسی‌ها در سطح شهر ساماندهی شده و از طرفی مبلمان شهری نیز با استفاده از هنرمندان طراحی و اجرا خواهد شد.

وی همچنین تصریح کرد: در زمینه فرهنگی نیز قراردادی با شرکت سروش منعقد شده تا علاوه بر پیوست فرهنگی این طرح، مستندسازی را نیز داشته باشیم؛ شعار ما در اجرای طرح «با مردم برای مردم» است که در مستندهای در نظر گرفته‌شده از نظرات مردم استفاده می‌شود.

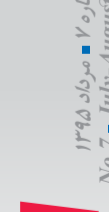
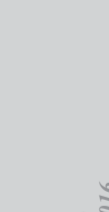
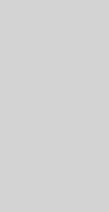
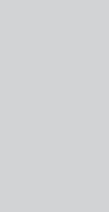
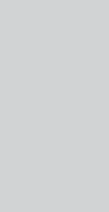
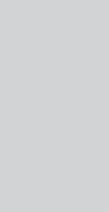
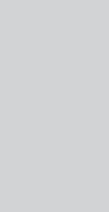
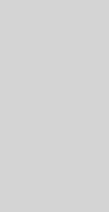
همدان خیابان پنج ستاره می‌خواهد

شهردار منطقه یک با بیان اینکه همدان علاوه بر هتل پنج ستاره به رستوران‌ها، فروشگاه‌ها و خیابان‌های

شهردار منطقه یک همدان:

خیابان بوعلی تا پایان سال پیاده راه می‌شود

طرح ۵ ستاره بر فرش سنگی

با هم بودن اصحاب رسانه

به ما اضافه می کند

با از یکدیگر کم شدن ها چیزهای زیادی از دست می رود

دوباره با گذر از روزهای تلخ و شیرین با تجربیات متنوع خاص حرفه‌مان، به داغ‌ترین روزهای سال کاری یعنی از خبرنگاری و رسانه‌نگاری نوشتن رسیدیم، اگرچه هر چه بیشتر می گذرد بیشتر می‌فهمیم که این شغل نوشتنی نیست و تنها زندگی کردنی است.

امسال در گرماگرم هیجانات هفته خبرنگار، پیش از هر چیز خود را مخاطب چند پرسش قرار می‌دهم؛ چقدر خوب دیدم؟ تحقیق کردم؟ پرسیدم؟ درست نشان دادم؟ چه میزان جلوتر از مخاطبان بودم و چقدر برای شناخت دادن، شناخت گرفتن و اصلاح امور نارسایی‌های جامعه و بیشتر آموختن، تلاش کردم؟ در حالیکه شاید بهانه‌هایمان برای خوشحالی با گلایه‌های فروخته در سینه برابری می‌کنند از خود می‌پرسم، «زمان گله و شکایت از مشکلات و سختی‌های راه چه زمانبست؟»

با مرور رویدادهای تلخ و شیرین سالی که گذشت افتخار می‌کنم که تعداد زیادی از نسل جدیدی که با بهره‌گیری از تجربیات بزرگ‌ترهایمان سال‌های قبل وارد عرصه رسانه استان شدند هم‌اکنون به درصد خوبی از پختگی و توانمندی رسیدند که می‌توان بافتخار سر را بلند کرد و به همکاری با آنان بالید. آنچه مشخص است در سالی که گذشت در میان افزایش غیرقابل وصف تعداد خبرنگاران استان که باید چاره‌ای برای آن اندیشید، حضور در دنیای مجازی در تقویت اجتماع حقیقی‌مان مؤثر بود و به لطف افزایش مشارکت جمعی در برنامه‌ها، اکنون خانه مطبوعاتی متشکل از همکاری‌ها توانمند داریم که تمام تلاش خود را برای بالا بردن جایگاه رسانه، پالایش افراد فعال در رسانه و اصلاح نارسایی‌ها در اذهان عمومی بکار می‌گیرند که صدالبته خوشحالی‌تر می‌شویم که اعضای خانه با پرهیز از تکروری‌ها به بهره‌گیری از نظرات جمعی بیشتر توجه کنند.

امسال دوست دارم پیش از گذشته به بزرگی کارمان فکر کنیم و به این موضوع تمرکز کنیم که این با هم بودن‌ها به ما اضافه می‌کند و با از یکدیگر کم شدن‌ها چیزهای زیادی را از دست می‌دهیم.

بباید به‌گونه‌ای عمل کنیم که اصناف دیگر، وحدت و اتحاد ما را الگوی خود قرار دهند زیرا در غیر این صورت، دستیابی به جایگاه واقعی به ذهنمان خطور نمی‌کند.

از یاد نبریم که پافشاری و پیگیری مطالباتمان، تشکیل کار گروه رسانه استان را موجب شد؛ اگرچه هنوز چشم‌انتظار دستاوردهای آن هستیم تا به این باور برسیم که این کار گروه نه اقدامی نمادین بلکه روزنه‌امیدی برای گذر از مشکلات رسانه‌ای است.

در سالی که گذشت اتفاقاتی همچون رعایت نشدن شأن و رفتار شایسته و بایسته منتخبان رسانه‌ها در جلسات، نگاه ابزاری به رسانه، ارسال فاکتورهایی با رقم غیرمعمول به دفاتر روابط عمومی‌ها، نگاه گزینشی روابط عمومی‌ها به رسانه‌ها و بی‌توجهی به ارزش وقت خبرنگار رسانه و دعوت از آنان در جلسات فاقد ارزش خبری، قضاوت‌های عجولانه، تندروی‌ها و کندروی‌ها، اختلافات ریشه‌دار بین همکاران، تضعیف همکاری رسانه‌ای توسط مسئولان ارشد استان و تلاش برای سرکوب برخی درخواست‌ها و بی‌حرمتی به نمایندگان رسانه‌ها در جلسات به‌عنوان موضوعاتی تکراری؛ بسیار آزاردهنده بود.

در این میان، ترس همیشگی‌مان از این است که رسانه ابزاری شود برای حضور افراد فرصت‌طلب در کادر اداری استان، قلم زدن به نفع فردی یا گروهی یا در نظر گرفتن اهدافی خاص، نردبانی شود برای افراد فاقد صلاحیت لازم و عرصه‌ای برای جولان قلم‌به‌دست‌ستانی شبه خبرنگار. یکی از شاخص‌های خوشبختی؛ داشتن رضایت شغلی است و چه چیزی بالاتر از اینکه بافتخار بگوییم «لذتی که در خبرنگار بودن هست حتی در مدیر بودن نیست». ما به کارمان عشق می‌ورزیم و تمام هدفمان این است که موضوعات را در قالبی همه‌پسند و همه‌فهم ارائه دهیم و نگرش حرفه‌ای برای طراحی یک خبر داشته باشیم؛ یعنی ساده بنویسیم و سریع خبر را به مخاطبان برسانیم.

ناگفته پیداست که علاقه، کنجکاوی و دغدغه و نه مسائل مالی یافتن شغل، ما را به این وادی کشاند چراکه اگر این‌طور بود موقعیت‌های شغلی دیگر و راه‌های بهتری برای کسب منفعت مالی وجود داشت اما مسئولان رسانه نیز باید بدانند که نسل امروز خبری با برخورداری از تشکیلاتی توانمند برای احقاق حقوق خود و در راستای اعمال قانون در برابر بی‌عدالتی‌های برخی کارگزاران رسانه خواهد ایستاد. باوجود تمام مشکلات پیش رو، همچنان امید داریم که برای ارائه خدمات بهتر و باکیفیت‌تر شاهد تعامل هر چه بیشتر مجموعه‌های مدیریتی استان با اصحاب رسانه باشیم.

ما بدان مقصد عالی نتوانیم رسید هم مگر پیش نهاد لطف شما گامی چند

معصومه علیزاده خبرنگار ماهنامه اکباتان

هتاکي را بر نمی تاييم

خبرنگاران هرچند ازلحاظ نداشتن امنیت شغلی و در آمد و حتی بیمه ساده محروم هستند اما اگر مدبری در هر جایگاهی به این فشر زحمتکش توهین و هتاکي کند تک‌تک اهالی رسانه، این را بر نمی تانند و با رفتار خود، بدترین جواب را به این دسته مدیران خواهند داد.

فرشید گل محمدی خبرنگار خبرگزاری فارس

خبر نگار منصف و بصير

دیده بیدار جامعه و معتمد مردم و مسئولین است. امیدوارم حفظ شأن و منزلت خبرنگاران و اصحاب رسانه مدنظر همه باشد.

محمدرضا خوش گفتار

قائم مقام مدیرمسئول هفته‌نامه همدان ۱۴۰۰

خبرنگار

گوش شنوایی که

گوش شنوا ندارد

آرش یوسفی

خبرنگار ماهنامه اکباتان

خبرنگاران

نخستین مبارزان مفساد

حقیقت‌گویان بی‌پروا

روشنگران بی‌ادعا

قلم‌به‌دستان باهنر

دلسوزان پر مهر

مورد اعتماد و وثوق مردم

جلال محمد کریمی

طراح و مدیر هنری

ماهنامه اکباتان

خودمان را محک بزنیم

همان‌گونه که مستحضر هستید در حدیثی به نقل از امام صادق(ع) «قلم عالمان از خون شهیدان برتر» توصیف شده است که توجه به این مقوله ارزش و کار خبر و خبررسانی و مهندسی افکار را به‌وضوح بیان می‌کند. با توجه به نقش و جایگاه خبرنگار و اثر لغزش قلم آن در انحراف افکار، باید خود را محک بزنیم که چه میزان در ارتقای فکر و اندیشه مردم مؤثر بوده‌ایم. در خصوص مشکلات قشر خبرنگار نیز می‌توان عنوان کرد که بخشی به این جامعه بازمی‌گردد که باید با همفکری و تعامل برای رفع آن‌ها تلاش کرد و بخشی به خارج از این مجموعه مرتبط است. در مجموع با رصد قول‌هایی که در روز خبرنگار سال گذشته داده شده و میزان تحقق و عدم تحقق آن می‌توان به‌وضوح عملکرد افرادی که داعیه دلسوزی برای این قشر را دارند، محک زد و پی برد که اگر مشکلی سال‌ها در روز و هفته خبرنگار به‌صورت مداوم مطرح می‌شود و همچنان لاینحل باقی مانده نشان از ناتوانی افراد مسئول در خانه مطبوعات بوده چون در پیگیری و رفع اثر این مشکل کاری را انجام نداده‌اند و اگر کاری هم انجام داده‌اند، این مجموعه همواره در سکوت اطلاع‌رسانی به سر می‌برد و تاکنون برنامه‌ای برای ارائه عملکرد نداشته است.

علیرضا جهانگیری خبرنگار خبرگزاری ایرنا

فقط صبر می کنیم

در جواب کسانی که می‌پرسند در عرصه خبرنگاری چه می‌کنید؟

می‌گویم در رداي خبرنگاری در کنار تحمل فراز و نشیب‌های زندگی خود غم همه مردم را هم می‌خوریم گاهی زبان می‌شویم برای بیان دردهایشان، گاهی چشم می‌شویم و به‌جای همه‌شان می‌بینیم، گاهی دست می‌شویم و با قلم‌هایمان به‌جای همه می‌نویسیم، ما سنگر سازان بی‌سنگری هستیم که برای درد همگان به دنبال مرهم می‌گردیم اما نوبت به خودمان که رسید فقط صبر می‌کنیم

را حله دهقانی خبرنگار خبرگزاری ایرنا

خبرنگاری؛

شغلی عجیب

خبرنگاری از شغل‌های عجیب دنیاست! تو را می‌برد به افق‌های دور دست و برایت دنیایی می‌سازد که با دنیای دیگران متفاوت است. دنیایی که گاه زندگی را برایت شیرین می‌کند و گاه آنچنان از تلخی دنیا به خود می‌پیچد که می‌گویی کاش هیچ نمی‌دانستم! بسا این همه خبرنگار بودن به خبرنگار نبودن ترجیح دارد چرا که در رویاهای تمام انسان‌ها دانستن، آگاهی و پی بردن به حقایق از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است.

مهرداد حمزه

خبرنگار هفته‌نامه همدان سلام

خبرنگار؛

صدای رسای عدالت!

و

منادی آزادی و حقیقت! دنیا یادش نخواهد رفت!

چه بهارانی دیدی در راه چه

زمستان‌هایی

تا فصلی از آگاهی و زیبایی را به تصویر کشی!

و تاریخ، فراموش نخواهد کرد!

لحظات تلخ و شیرینی را که با دستان پرتوانت ثبت کردی!

«نگاهت بلند؛ قلمت استوار...»

مریم شهبای

سرپرست خبرگزاری فارس در همدان

گپ مجازی ...

و ... همه‌چیز رو مجازی کردیم. مصیبت عظمای این روزهای خبرنگار هم غفلت از مطالعه، غفلت از به‌روز شدن و تخصصی‌تر شدنند. شایدم علامه دهر شدید و نیازی به مطالعه و علم روز و تخصص کاری نداریم. ولی تا دلمون بخواد با عنوان اینکه خبرنگاریم اجازه هر اظهارنظری رو به خودمون می‌دیم، بله، مطبوعات رکن چهارم دموکراسیه، ولی به بار سنگینی که این رکن داره تا حالا فکر کردیم.

قبول دارم کارمون سخته، ذهنمون درگیره، ضمانت شغلیمون پایینه، ولی برای خودمون، کارمون و جایگاهمون ارزش قائل باشیم. راحت بگم دلیل دلخوری‌های این روزای من زندگی مجازی همکارانم در شبکه‌های اجتماعی هست، فضاهایی که می‌شه به بهترین نحو‌اش استفاده کرد و بهره برد ولی بیشترین استفاده ای که این روزا ازش می‌شه بشو‌جدل و توهین در قالب خنده و طنز و گاهی هم به تمسخر گرفتن عقاید و نگاه‌های همدیگه هست. نمی‌خوام این جمله رو به کار ببرم ولی این روزا کمتر خبر‌نگاری می‌کنیم!

نگذاریم تندری زبان جای بُردگی قلم رو بگیره.

به نوبه خودم فرا رسیدن ۱۷ مردادماه رو به همه همکارای عزیز و سخت‌کوشم در رسانه تبریک می‌گم و بهترین‌ها رو براشون آرزو دارم.

فاطمه حبیبی خبرنگار روزنامه همدان پیام

آنجا که گمان کردی خطر نگارش،

پای دست‌نوشته‌هایت را زنجیر کرد،

تو مسئول بی‌مسئولیتی صاحب‌منصبانی، که اگر نه؛

آنگاه خبرنگاری شایسته توست.

سمیه قاسمی خبرنگار هگمتانه

نه

حقوق عادلانه بیمه امنیت شغلی

نتوانسته اصحاب رسانه را از پا در بیاورد

این است مصداق عینی

«اقتصاد مقاومتی، اقدام و عمل»

اشکان یوسفی

خبرنگار و مدیر اجرایی ماهنامه اکباتان

حرمت امامزاده را متولی نگه دارد

هرروز و هرلحظه، تا خانه خیرم را در ذهنم تداعی می‌کنم، لب‌تاب را روشن می‌کنم و باز هم خبر... و هم‌زمان غذایی که هم ناهار بود و هم شام می‌خورم، اما نخستین لقمه را که بر دهان می‌گیرم، ذهنم درگیر تصویرهایی می‌شود که حالا روی لب‌تاب بزرگ‌تر شده است؛ روز خبرنگار...!

مراسم روز خبرنگار همیشه جز دلگیر شدن بیشتر خبرنگاران «هیچ» ندارد، مراسمی که تجلیل شونده‌گانش ما نیستیم و سخنرانانش مسئولان و البته شونده‌گانش خبرنگاران. مراسمی که طبق عادت در دقیق پایانی حرف‌های یک خبرنگار را خبرنگاران می‌شنوند.

شاید در مراسم روز خبرنگار بازم آفیش (مأمور) شویم تا حرف‌های کلیشه‌ای مسئولان و حتی خودمان که از یاس گفته شده می‌گویند کلیشه‌ای، را بشنویم و...

امسال بازم روز خبرنگار نزدیک است و سال‌هایی که چه زود می‌گذرد... پیش از این‌ها روز خبرنگار را به همه تلاشگران و اصحاب قلم و اندیشه شادباش می‌گویم و اما چه بگویم که مرا دردیست اندر دل که گر گویم زبان سوزد! اوگر پنهن کتم ترسم که مغز استخوان سوزد...

دوباره در این روز ماندگار و گذرا، هر یک از ما جدی‌تر می‌شویم تا از مشکلاتمان بگوییم، گفت‌وگو کنیم و یادداشت بنویسیم و دوباره ۱۷ مرداد که گذشت، انگار همه و بیشتر خودمان یادمان برود که چه می‌خواستیم و چه باید می‌شد...

چهبسا دغدغه‌ها و تنش‌ها و همه آنچه که در اطرافمان هستند بر ما غلبه می‌کنند تا تنها، کارمان را ادامه بدیم و خودمان را از یاد ببریم...

امسال هم برای روز خبرنگار آماده می‌شویم و بازم مثل هر سال خودمان برای خودمان جشن می‌گیریم تا روزمان را گرمی بداریم. از سال ۸۲ در این عرصه پرفرازونشیب فعالیت دارم و مدعی هیچ بهم نیستم. به قول سردبیرمان، خبرنگاری که خود را استاد و همه‌چیزتمام باند، آن روز، روز مرگ خبرنگاری اوست... . دقیقاً کلامش درست است، این ذهن آن‌قدر گریایی موضوعات بدیع را دارد که هرروز در دنیای کاری بیشتر غرق می‌شویم و انگار هرروز سراغاز فصلی تازه در دنیای «خبرنگاری» است! بباید کمی بیشتر از خودمان بگوییم؛ می‌گویند یک سوزن به خودت بزک، یک جوالدوز به دیگران. هرچند این حرف‌ها هم کلیشه‌ای شده‌اند!

هرکسی می‌تواند با اندکی استعداد و حتی نبود آن، قلم و کاغذ به دست گرفته و خود را از طرف رسانه‌ای، خبرنگار معرفی کند. اصل این کار هم بد نیست و می‌توان با چارچوبی مشخص از این استعدادها موقتی بهره برد، اما مشکل اینجاست که خیلی از این موقتی‌ها بعد از به دست آوردن شغل ثابت، ازدواج و... کار خبر را رها می‌کنند.

آموزش هم نقطه‌مجهول این عرصه است؛ یا جدی گرفته نمی‌شود و یا حداقل بازخورد خوبی ندارد.

شاید هم این‌ها برمی‌گردد به اینکه خبرنگاری شغل ثابت با درآمدی مناسب نیست که بتواند به آن‌ها انگیزه و پشتوانه بدهد...

و اما حرمت...

دلم می‌لرزد وقتی این کلام را بر زبان می‌آورم؛ معتقدم که حرمت امامزاده را باید متولی نگه دارد و این ادبیات‌های نابهنجار که همکار بر حق همکار خودش را می‌دارد... در تمامی مشاغل خوب و بد وجود دارد و معضلات هم در لایه‌های مختلف یافت می‌شود، ولی این دلیل نمی‌شود که جامعه خبری هم به‌عنوان سیران فرهنگی آن کشور، فراموش کند که چه می‌کنند! گاهی کمی از بالا نگاه کردن‌هایشان، گاهی بزرگ دیدن خودشان و گاهی هزار و یک حرف ناگفتنی دیگر دلم را می‌لرزاند. زبان بر کام می‌گیرم و یادم می‌آید که بزرگ‌انم گفته‌اند باید احترام را داشت؛ اما این را هم از همان پا به سن گذاشته‌ها شنیده‌ام، بزرگ‌تری که احترام خود را نگه ندارد، نباید انتظار احترام را داشته باشد!

همه‌چیز در چند کلام مجازی و حقیقی بر باد می‌رود، فراری می‌شوی از آنجاکه هستی و یا خواهی بود... کمی مهربان‌تر باشیم، کمی یادمان نرود...

دغدغه را کم کنید؛ بزرگنمایی را نه!

فکر نکنم مردم، با واژه «خبرنگار» بیگانه باشند؛ خبرنگاری که باید نقد کند و نقد می‌شوند، پاسخ می‌دهد، به دنبال راه‌حل می‌گردد تا شاید بتواند آنچه را که باید، عوض و آنچه را که نباید، حفظ کند. خستگی و گرسنگی و تشنگی را به هر معنایی با جان‌ودل می‌خرد، از لحظات استراحت و آرامش خود می‌گذرد، ناملایمت‌ها و بی‌مهری‌ها را می‌پذیرد، اسما لبخند را فراموش نمی‌کند.

ای کاش این‌ روز (۱۷ مردادمه) بهانه‌ای می‌بود برای کم شدن بی‌مهری‌ها و دغدغه‌های فعالان این عرصه‌نه پرترنگ‌تر شدن آن!

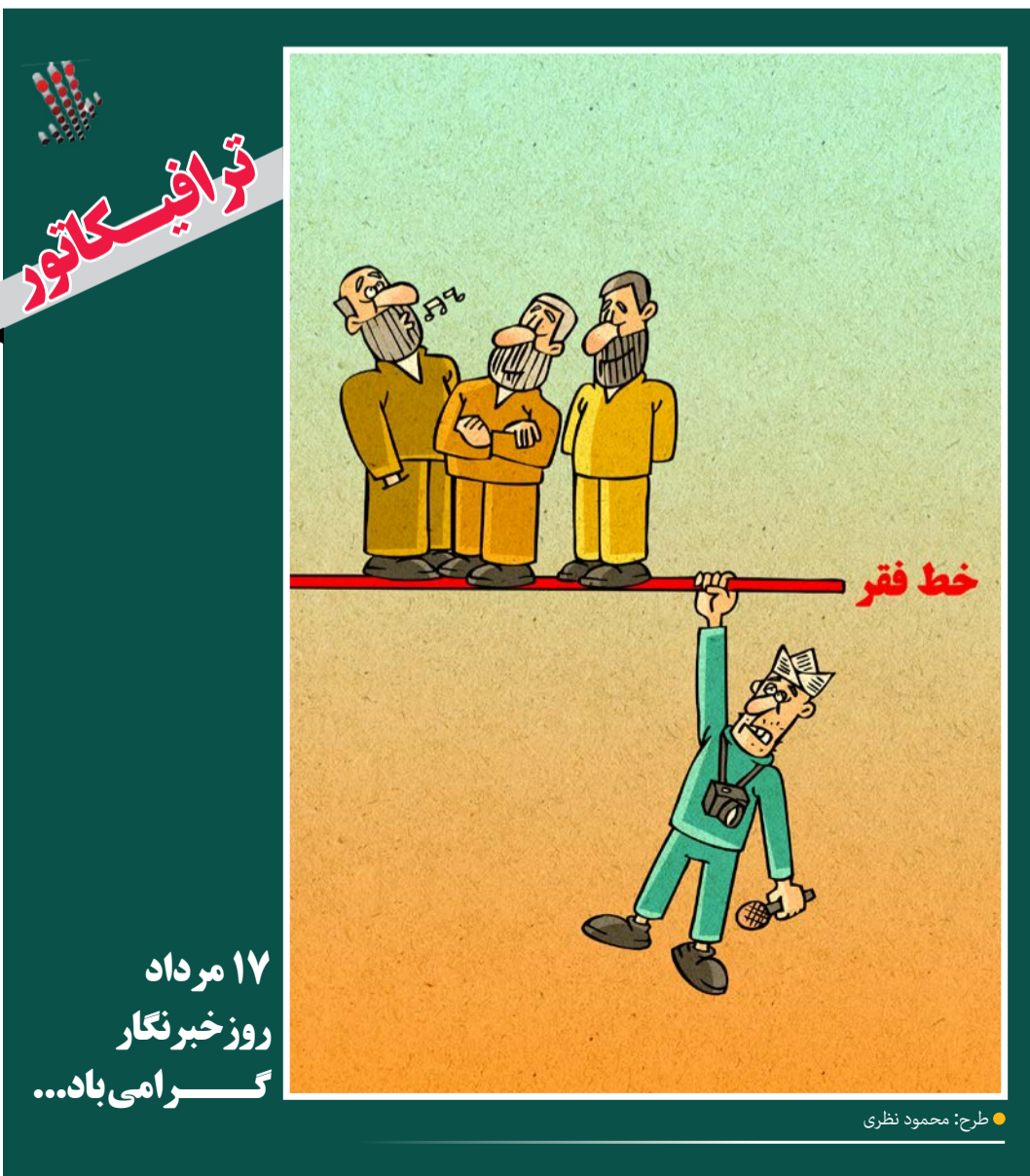
ندا رستمی

خبرنگار روزنامه همدان پیام

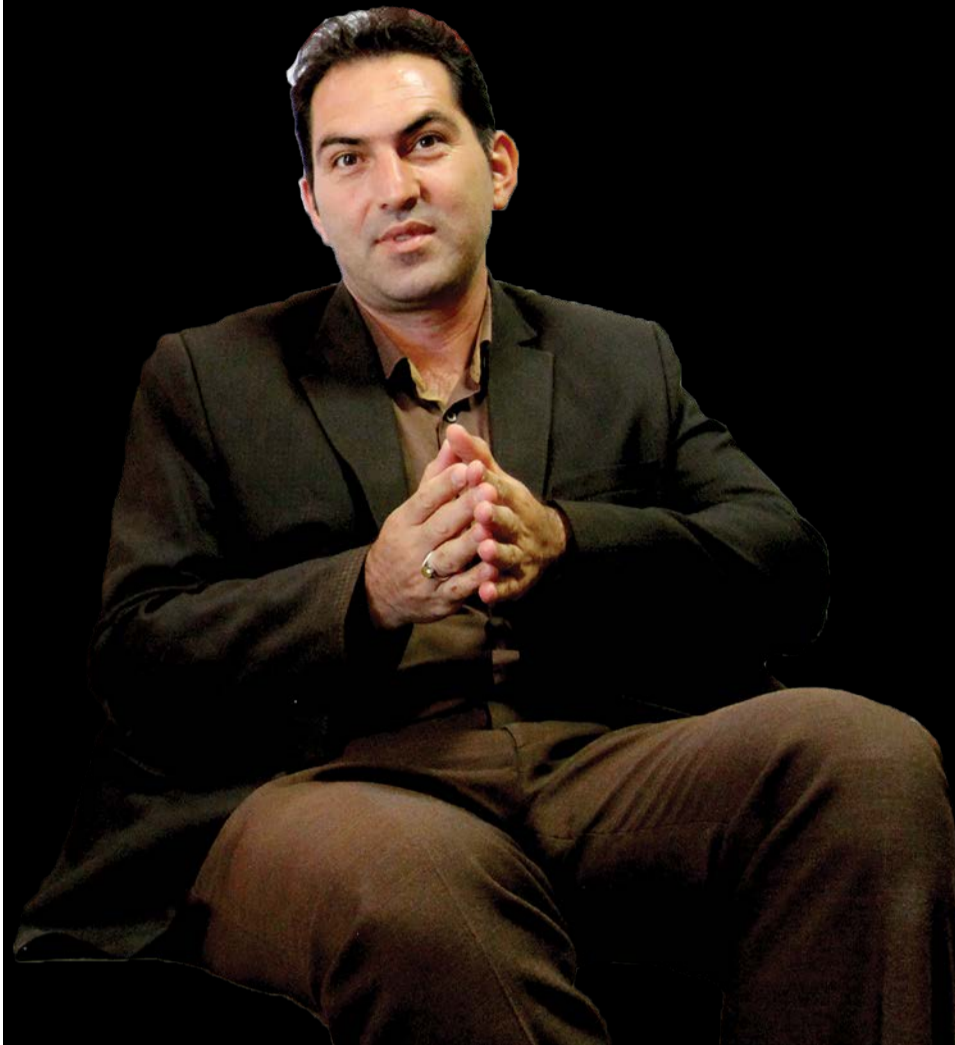
- بنویس خبرنگار
- بخوان عاشق
- خبرنگار همیشه زنده است

پروین قادری دانشمند

سرپرست خبرگزاری مهر در همدان

گرفتاری رسانه در مارپیچ سکوت

دنیای امروز به اندازه‌ای با اخبار و اطلاعات گوناگون عجین شده که می‌توان نامش را عصر انفجار اطلاعات دانست. در این عصر، رسانه‌ها عاملان اصلی انفجار هستند و هر آنچه با عنوان خبر از دید مردم می‌گذرد و آن‌ها را با خود درگیر کرده است، از سرچشمه‌ای به نام رسانه نشأت می‌گیرد و با توجه به گستردگی روزافزون اطلاع‌رسانی به‌ویژه در فضای مجازی، جامعیت، حساسیت، جذابیت، صداقت و سرعت در بیان اطلاعات حرف اول را می‌زند و اگر رسانه نسبت به این موارد غافل باشد، از قافله جا می‌ماند. از آنجاکه در ایران، هرساله در آستانه روز خبرنگار، رسانه‌ها و مطبوعات، کم‌وبیش زیر ذره‌بین هستند، ماهنامه «اکباتان» به سراغ یکی از اساتید دانشگاه در رشته خبرنگاری و روابط عمومی رفته تا وضعیت امروز رسانه‌ها را به بحث و چالش بگذارد. ناصر فریدونی سردبیر و خبرنگار واحد مرکزی خبر همدان و مدرس مرکز فرهنگ و هنر دانشگاه علمی، کاربردی همدان میهمان «اکباتان» شد که ماحصل گفتگوی قابل‌تامل با این خبرنگار را در ادامه می‌خوانید:

شوخی کنند و به کسی بر نمی‌خورد. تلنگر می‌زنند، سربه‌سرشان می‌گذارند اما در همدان این فضا دیده نشده است. افراد خلاق وجود دارند که می‌توانند با زبان طنز انتقاد کنند اما در همدان چنین چیزی دیده نمی‌شود. وقتی یک انتقاد کوچک مطرح می‌شود به همه برمی‌خورد. این یعنی ظرفیت و آستانه تحمل بسیار پایین است. ضرب‌المثل «با خوردن غوره سردی و با خوردن مویز گرمی» در همدان مصداق دارد. رسانه اگر می‌بیند که انتقاد موردپسند نیست، به سمت نقد صمیمانه و شوخی برود. مدیر هم بداند که چیزی جز سیاه‌نمایی و تخریب به نام شوخی وجود دارد. جای انتقاد صمیمانه در رسانه‌های ما خالی است.

فریدونی معتقد است که اگر قرار بر توسعه همدان باشد، رسانه‌ها به‌عنوان بازوی اجرایی تصمیمات مدیران می‌توانند مردم را همراه کنند. رسانه‌ها ممکن است خطا داشته باشند و این موضوع طبیعی است اما وقتی فضا برای رسانه فراهم باشد نتیجه شیرین آن هویدا خواهد شد. در بسیاری از عرصه‌ها به همکاری مردم نیاز است و رسانه‌ها مردم را در اختیار دارند. اگر مدیران به این فضا بها دهند سیاست کلی استان اجرایی می‌شود.

خبرنگاران، قدرت قلم ندارند

او سخنانش را با جملاتی در خصوص ضعف خبرنگاران ادامه می‌دهد: در مواردی خبرنگاران قدرت قلم ندارند، توانمند هستند و می‌توانند بنویسند اما شاید در به‌کارگیری کلمات و مفاهیم مشکل دارند. یکی از مشکلات خبرها جملات طولانی است.

خبر باید کوتاه باشد و در کوتاه‌ترین تعداد کلمات مفهوم خود را جملاتی که منتقل کند. وقتی روده‌درازی می‌کنی مخاطب حوصله خواندن ندارد. وقتی وضعیت مناسب است که خبرنگار بتواند از جملات کوتاه استفاده کند اما متأسفانه کوتاه نوشتن را تمرین نکرده و توضیح واضح‌تر و یا به‌نوعی توجیه می‌کند. هدف نوشتن‌ها باید مشخص باشد و هدفمندی بسیار راهگشا خواهد بود.

این مدرس دانشگاه تأکید می‌کند: تکلیف یک خبرنگار باید مشخص شود. اگر خبرنگار به دنبال موقعیت است به سمت فضای سیاست برود. انتقادی که از برخی افراد داریم این است که با لباس خبرنگاری وارد شدند و آمدند که ارتقاء پیدا کنند. از هر روزنه‌ای به دنبال بالا رفتن هستند اما خبرنگارانی هم وجود دارند که ۵۰ سال است، می‌نویسند و مطالبشان خواننده می‌شود. خبرنگاری که به دنبال بالا رفتن است نمی‌تواند تیترب خوب بنویسد. رسانه باری به هر جهت پیش می‌رود و خبرنگار از فرصت استفاده می‌کند که خود را بالا بکشد. مخاطب از این مسائل اطلاع ندارد و نمی‌داند در رسانه چه خبر است و از رسانه خروجی می‌خواهد و وقتی خروجی باب میل نیست از رسانه جدا می‌شود و به سراغ رسانه‌ای می‌رود که نیازهایش را ببیند.

توصیه من این است که خبرنگاران به رسانه به دیدگاه یک شغل نگاه نکنند. اگر درآمد خبرنگار از رسانه باشد با بالا و پایین شدن رسانه تصمیم‌گیری‌های او نیز دچار نوسان می‌شود. هرچند متأسفانه درآمد خبرنگاران ناچیز است. نباید خبرنگار این دغدغه را داشته باشد که حقوقش از کجا می‌رسد اما از خبرنگاری که ماهیانه ۲۰۰ هزار تومان حقوق می‌گیرد چه توقعی می‌توان داشت. باین‌وجود از خبرنگاری که می‌رود که خود را به بدنه قدرت وصل کند و خود را نجات دهد نمی‌توان خرده گرفت. در بسیاری از مواقع خبرها کلیشه‌ای و سطحی است به این دلیل که خبرنگار مجبور است کار کند تا دستمزد روزانه بگیرد. مشکلات اقتصادی خبرنگاران باعث شده که خبرها، خبرهای داغ و تولیدی نباشد، چون دغدغه اقتصادی دارد، نمی‌تواند به سمت تولید خبر اختصاصی برود. اگر خبرنگار شرایط مناسب داشته باشد و به سمت خبر تولیدی برود چاب دوم و لحظه‌به‌لحظه آنلاین بودن اتفاق می‌افتد.

اینکه هر عنوانی نباید در رسانه به کار گرفته شود، مهم است اما نه در هر مسئله ریز و درشتی؛ از أسفالت خیابان تا انتخابات مجلس این مصلحت‌اندیشی وجود دارد که حاشیه‌انیت برای کسانی به وجود می‌آورد که دقیق و درست کار نمی‌کنند. روزنامه‌نگاری توسعه می‌گوید که رسانه همراه با مردم و دولت است و باید ایرادات را ببیند و بدون هیچ‌گونه چشم‌پوشی بگوید و حرکت و راه درست را نیز تشویق کند اما این مکتب توسعه وجود ندارد و اغلب تشویق و تشویق است و مدیران آن قدر «لوس» شدند که به هر سخنی واکنش نشان می‌دهند و این صفت برای آن‌ها زیننده است. مدیران تریبونی می‌خواهند برای بیان سخنانش، «خود گوئی و خود خندی، عجب مرد هنرمندی»

این مدرس دانشگاه به موضوع «مارپیچ سکوت» در رسانه اشاره می‌کند و معتقد است یک دست صدا ندارد. مارپیچ سکوت زمانی است که خبرنگار احساس می‌کند تنه‌است و هیچ همراه و همدمی ندارد و به همین دلیل به سمت سکوت می‌رود و بحثی را مطرح نمی‌کند. در فضای رسانه‌ای مارپیچ سکوت ایجاد شده به طوری که خبرنگار می‌داند مشکلی وجود دارد اما جرأت ابراز آن وجود ندارد. اگر خطایی شده هیچ‌وقت مطرح نمی‌کند چون کسی با او نیست و به آدم بد داستان تبدیل می‌شود. اگر انتقاد با تشویق دیگران باشد باعث می‌شود همه از پوسته خشک خود خارج شوند و با دقت ببینند. کافی است این سکوت رسانه‌ای جایی شکسته شود، می‌بینید خیلی‌ها حرفی برای گفتن دارند. در رسانه باید چیزی را که لازم است به مدیران گفت. ادعای رسانه

دوستی با مردم، کشور، سیستم و مدیران است و آنکه مدعی دوستی با میهن است باید بگوید: اگر حرفی زنند به دشمنی تبدیل می‌شود که می‌خواست بگوید. مردم باهوش هستند. اینکه فکر کنیم با سکوت رسانه‌ای، مردم را به فضای دیگر منتقل می‌کنیم سخت در اشتباهیم. چپ‌ساز دیگر رسانه‌ها، مردم را به سمت چاه هدایت کنند. در همدان این سکوت در مدیران رسانه‌ها و خبرنگاران دست‌به‌دست هم می‌دهد که به استثنای تبدیل شود که به‌راحتی از همه‌چیز می‌گذرد. وقتی رسانه دچار رکود شود همه دچار رکود می‌شوند و وقتی خط فکری و نقطه پایان وجود نداشته باشد، بعضی وعده‌ها تا ابالدهر باقی می‌ماند.

مدیری که مقابل دید رسانه‌هاست زمین می‌خورد
ناصر فریدونی نسبت به عملکرد رسانه‌ای مدیران انتقاد می‌کند و می‌گوید: مدیران یک‌سویه وارد محکمه می‌شوند. باید حرف را با انبردست از مدیران بیرون بکشی نه اینکه دائم گزارش عملکرد ارائه دهند. مدیران ما از یک موضوع غافل‌اند؛ اینکه که اگر کسی جلوی چشم رسانه باشد زود ضربه می‌خورد. مدیر نمی‌داند اگر به‌طور دائم مقابل دوربین و زیر ذره‌بین باشد یعنی اینکه تمام کارهایش درست است و همین مدیر ناگهان با یک تلنگر به زمین می‌خورد. تبلیغات خیلی مهم است اما اگر به سمتی برود که به تبلیغات سیاسی تبدیل شود مدیر آن سیستم و مخاطبان آن ضربه می‌بینند. افکار عمومی حق دارد بداند که چه اتفاقی می‌افتد و بر این اساس مدیر روشنگری می‌کند اما باید برای کار کردن فرصت بگذارد. مدیری که دائم حرف می‌زند پس کی کار می‌کند؟

او در ادامه به مقایسه آستانه نقدپذیری مدیران همدانی با مدیران دیگر استان‌ها می‌پردازد. شاید در برخی استان‌ها حتی با مدیران

زندگی برگردد باید از کلیشه عبور کند. امروز فضا، فضای رقابت است و نسل جوان با موبایل خود، خبرها را از گروه‌های مختلف دریافت می‌کند. چرا رسانه‌های مکتوب از این فضا استفاده نمی‌کنند؟ چرا روزنامه مسایط خود را تقویت نمی‌کند که مخاطب به سایت این رسانه‌ها مراجعه کنند؟ هیچ سیاسی‌ت رسانه را تغییر نمی‌دهد مگر اینکه خود او را تغییر دهد. اگر رسانه منتظر حمایت‌های دولتی است این اتفاقات نمی‌افتد. اگر منتظر این است که مخاطب از قلمش استقبال کند چنین اتفاقی نمی‌افتد. اگر جایگاه داشته باشد این مردم هستند که به حرف‌های او اعتماد و استناد می‌کنند. او تفاوت عمده بین رسانه‌های مجازی و مکتوب را مستند بودن آن می‌داند و می‌گوید: نسل قدیم، خبری را نقل قول می‌کرد و تأکید داشت که در روزنامه نوشته شده و خود او، مطلب را دیده و این موضوع یعنی آنچه در رسانه مکتوب منتشر می‌شد، مستند بود اما امروز مطالبی که در گروه‌های تلگرامی عرضه می‌شود به‌طور معمول صحت ندارد مگر اینکه از رسانه‌های معتبر منتشر شود. از او در مورد علت ضعف رسانه‌های پرسیم که این‌گونه پاسخ می‌دهد: رسانه‌ها اسیر بروکراسی و نظام دست‌وپا گیر اداری شدند؛ رسانه به یک اداره دست‌وپا گیر کوچک و یا بزرگ ناکارآمد تبدیل شده است. این روزها موضوع «خبرنگار کوله‌پشتی» مطرح می‌شود؛ یعنی اینکه کسی می‌رود خبر تهیه می‌کند، عکس می‌گیرد، خبر را تایپ کرده و به منبع خبری ارسال می‌کند. به‌نوعی خبرنگاران چابک‌تر شدند اما رسانه‌ها سنگین‌تر و دست‌وپا گیر تر حرکت می‌کنند.

جسارت، حلقه مفقوده رسانه

خبرنگار واحد مرکزی خبر تأکید می‌کند که رسانه‌ها جسارت ندارند و تنها خبر و مطلب منتشر می‌کنند و گاهی هم انتقادی که بسیار سطحی است مثل یک آدم چاق که ورزشکار و تنومند نیست و تنها حجیم شده و نمی‌تواند بدود، رسانه‌ها به این وضع دچار شدند. فریدونی معتقد است که رسانه‌ها در کنار ضعف ساختاری دچار نوعی روزمرگی شده و از خلاقیت دور شده اند و کلیشه‌های می‌نویسند، از طرف دیگر رسانه‌های ما هیچ برنامه‌ای ندارند و نمی‌دانند می‌خواهند چه کار کنند. هیچ نقطه شروع و پایانی در برنامه رسانه دیده نمی‌شود. شاید اگر مطبوعات خود را نقطه‌به‌نقطه ارزیابی کنند، نمره خوبی بگیرند اما در دراز مدت چنین نیست. رسانه باید به سمت خلاقیت برود، انگیزه پیدا کند و پشتوانه فکری داشته باشد اما فکری پشت رسانه‌ها نیست و به‌طور معمول برنامه بلندمدتی وجود ندارد در حالیکه رسانه‌های استانی باید حداقل برنامه ۲۰ ساله و رسانه‌های کشوری برنامه ۵۰ ساله داشته باشند.

او ظرفیت انتقادپذیری مدیران و مسئولان را نیز بسیار پایین می‌داند و می‌گوید: انتقادپذیری مدیران و مسئولان و کسانی که جزء عوامل اجرایی یک استان هستند، بسیار ضعیف است و برای هر حرفی داستان می‌سازند. مسئولین انتقادناپذیر شدند و تا کوچک‌ترین حرفی زده شود خبرنگار را متهم می‌کنند که از جایی خط گرفته و به دنبال تخریب هستند.

فریدونی معتقد است که رسانه باید نقد کند حتی ممکن است انتقادی نابجا هم باشد اما باعث توجه دیگران به موضوع مورد نقد می‌شود؛ همین که مدیری انتقاد را از رسانه حذف می‌کند به‌نوعی به خود ستم کرده است چراکه انتقاد و فرد منتقد به بهتر شدن کارها کمک می‌کند چون منتقد به‌جای مدیر مسائلی را می‌بیند که شاید از دید او خارج باشد. رسانه‌ها مشاوران بی‌مزد و بی‌جیره و مواجب مدیران هستند.

حکایت مدیران لوس

او سخنانش را این‌گونه ادامه می‌دهد: آفتی در منابع خبری شامل مدیران دولتی، غیردولتی، مسئولین و مردم و در رسانه‌ها وجود دارد، اینکه همه‌چیز فدای مصلحت‌اندیشی می‌شود. عاقبت نگری و

او سخنانش را با این جمله آغاز می‌کند: وضعیت مطبوعات در کشور و استان همدان نگران‌کننده است. زمانی اگر تیراژ اسمی نشریات پنج تا ۱۰ هزار نسخه بود، امروز هزار نسخه بیشتر نمی‌شود و انتشار مطبوعات به کمتر از یک‌دهم کاهش یافته که یکی از دلیل آن این است که مطبوعات جذابیت ندارند؛ نه تیترب جذاب و نه مطلب گیرا است. مطبوعات خشی و بدون هیجان پیش می‌روند و شرایط یکنواخت شده است. در این‌ها خبری که کشور و استانی چاپ دوم داشته است؟ شاید در چهار یا پنج سال گذشته به‌ندرت پیش آمده که نشریه‌ای چاپ دوم داشته باشد. می‌توانم بگویم رسانه‌ها در حالت سکون و سکوت هستند. رسانه مکتوب مخاطبان خاص خود را دارد و امروز پدران و پدربزرگان، نه بر مبنای نیاز بلکه طبق عادت روزنامه می‌خرند.

فریدونی انتقادش از فضای رسانه‌های را این‌گونه ادامه می‌دهد: در حال حاضر شاهد هستیم که فضای مجازی با قدرت وارد شده و این قدرت به‌اندازه‌ای است که اگر هر حرفی، کم‌حواسی کند با خفت تمام شکست می‌خورد؛ متأسفانه امروز مطبوعات در حال شکست خوردن است. رسانه‌های مجازی، عکس، کلیپ، نور، صدا و تصویر دارند، لحظه‌به‌لحظه هستند اما بسیاری از مطالب فضای مجازی صحت ندارد، هرچند این فضا می‌تواند مددکار رسانه باشد. اگر از شرایط فعلی خارج نشویم فضای مجازی مطبوعات را می‌بلعد و باید دست‌وپا بزیم که بگویم رسانه رسمی هستیم.

او نسل جدیدی را که در نشریات کار می‌کنند، توانا و مقتدر می‌داند اما می‌گوید: شاید این نسل بی‌انگیزه باشد و دچار خودسانسوری شده باشند. فقط می‌خواهد حضور داشته باشد و چالشی ایجاد نمی‌کند؛ در صورتی که باید سؤال کند و به‌نوعی رسانه، نهادی است که باید پرسد و پیگیری کند تا به نتیجه برسد. در برخی رسانه‌ها ستون‌هایی تحت عنوان شنیده‌ها وجود داشت که مباحث آن پیگیری می‌شد و بازتاب گسترده‌ای داشت اما امروز بازتاب چندانی ندارد و فضای مجازی باعث شده که حالت خاص بودن نشریات از بین برود. حتی امروز صداوسیما هم در معرض خطر است و اگر نتواند مخاطب را حفظ کند و متناسب با نیاز آنها حرکت کند، شکست خواهد خورد.

ایسن مدرس دانشگاه ورود فضای مجازی و تکنولوژی جدید را موضوعی اجتناب‌ناپذیر می‌داند که اگر از نسوی رسانه‌ها پذیرفته نشود، عقب می‌مانند. فریدونی معتقد است که شترسواری دولادولا نمی‌شود؛ یا باید فضای مجازی را به‌عنوان تکنولوژی نوظهور قبول کنیم یا نه. اگر قبول نکنیم از این عرصه عقب می‌مانیم اما باید یک چارچوب تهیه کنیم. باید بدانیم که رسانه‌های مکتوب در کنار رسانه‌های مجازی اثر گذاری بیشتری دارند. به اعتقاد من در کنار نشریه مکتوبی که ارائه می‌دهیم سایت الکترونیکی هم باید وجود داشته باشد چراکه روزآمدی و تأثیرگذاری در کنار هم مهم است. این شرایط را هم نسل جدید و هم نسل گذشته بهتر می‌پذیرند.

او در ادامه به منابع خبری گذشته اشاره می‌کند و می‌گوید: در گذشته رسانه مکتوب و شنیداری منبع خبری جامعه بود و جز صداوسیما و نشریات مکتوب، رسانه دیگری وجود نداشت. البته رسانه‌های خارج از کشور هم در کنار این نشریات بودند اما در هر صورت صداوسیما در یکسو و نشریات مکتوب نیز سوی دیگر بودند. این در حالی است که امروز منابع خبری محدود به این دو بخش نیست و هر فردی امروز می‌تواند رسانه باشد و با موبایل می‌توان تصویر گرفت، صدا ضبط کرد و هم‌زمان ارسال کرد. اعتقاد من بر این است که انحصار رسانه‌های شکسته شده و کسانی که در انحصار هستند نمی‌خواهند باور کنند رسانه دچار چالش است.

اگر منتظریم، اتفاقی نمی‌افتد

فریدونی فضای رقابت در عرصه رسانه را نسبت به گذشته سخت‌تر می‌داند اما اذعان دارد که در حال حاضر خلاقیتی در رسانه دیده نمی‌شود و رسانه‌ها روی یک نوار یکنواخت فعالیت می‌کنند و هیچ‌یک نمی‌خواهد تلنگر بزند و موضوعی را به چالش بکشد. رسانه‌ها رفاه‌طلب شدند و آسوده طلب هستند در حالیکه رسانه‌های که پیگیری می‌کند یعنی وجود دارد. اگر رسانه مکتوب می‌خواهد به

مدیران آن قدر «لوس» شدند که به هر سخنی واکنش نشان می‌دهند و این صفت برای آن‌ها زیننده است. مدیران تریبونی می‌خواهند برای بیان سخنانش، «خود گوئی و خود خندی عجب مرد هنرمندی»

رسانه‌ها اسیر بروکراسی و نظام دست‌وپا گیر اداری شدند؛ رسانه به یک اداره دست‌وپا گیر کوچک و یا بزرگ ناکارآمد تبدیل شده است

مدیری که مقابل دید رسانه‌هاست زمین می‌خورد

رشته نجات‌گریق از رشته‌های ورزشی است که دارای اهمیت و وظیفه ویژه‌ای در رابطه با جامعه هدف «شناگران» است. ایجاد امنیت در امکان آبی و حفظ جان شناگران از اهداف مهم این رشته ورزشی است و وظیفه خطیر حفظ جان آدمیان را بر عهده دارد.

هیئت نجات‌گریق استان همدان در ارزیابی هیئت‌های سراسر کشور در دو سال متوالی ۹۳ و ۹۴ رتبه دوم کشور را کسب کرده و این موضوع عملکرد واقعی این هیئت را مشخص می‌کند. به‌منظور آشنایی بیشتر با اقدامات انجام‌شده پای صحبت سیروس سوریان رئیس هیئت نجات‌گریق و غواصی استان همدان نشستیم.

با سپری کردن دوره آموزش تحت نظارت فدراسیون جهانی غواصی CMS که مقر آن در ایتالیاست موفق به دریافت کارت و گواهی‌نامه مربوطه شدند. سوریان اضافه کرد: تعداد یک هزار و ۲۰۰ ناجی غریق آقا و خانم دارای کارت گواهی‌نامه درجه یک و دو در سطح استان وجود دارد که از این تعداد حدود ۱۵۰ نفر در استخرها به شکل پارہوقت یا تمام‌وقت مشغول به کار هستند.

استعدادیابی و آموزش

رئیس هیئت نجات‌گریق و غواصی استان همدان با بیان اینکه برای توسعه این دو رشته در استان همدان هیئت برنامه‌های ویژه‌ای در نظر دارد، گفت: استعدادیابی در کنار ارتقای سطح کیفی ورزشکاران استان در اولویت برنامه‌های ما قرار دارد. هیئت بیشترین استعدادیابی را در دانشگاه‌ها و از میان دانشجویان رشته تربیت‌بدنی انجام می‌دهد که به همین دلیل ناجیان غریق استان از سطح تحصیلات بالایی برخوردارند.

وی در رابطه با شرایط سنی و جسمانی علاقه‌مندان به نجات‌گریقی و غواصی برای فعالیت در این رشته‌ها نیز می‌گوید: علاقه‌مندان به غواصی می‌توانند از ۱۲ سالگی در کلاس‌های آموزشی شرکت کنند و علاقه‌مندان به غواصی نیز برای گرفتن مدرک باید حداقل ۱۷ سال از سن‌شان گذشته باشد؛ البته داشتن اندام ورزیده و قوای جسمانی مناسب شرط مهم فعالیت در این رشته‌هاست. سوریان در پایان خاطر نشان کرد: در فصول گرم گرم برخی از افراد به شنا در سدها یا تالاب‌ها می‌پردازند که کار بسیار خطرناک و درعین حال غیرقانونی است. برخی تصور می‌کنند شنا در این آب‌ها مانند شنا در استخر است؛ اما سنگین بودن آب سدها و همچنین تغییرات پیاپی دمای آب که منجر به گرفتگی عضلات یا ایست قلبی می‌شود خطر شنا را در این محیط‌های آبی به‌شدت افزایش می‌دهد.

سورس سوریان با بیان اینکه تعداد ۲۸ استخر در استان دارای پروانه فعالیت هستند، افزود: در سال ۹۴ و چهارماه نخست سال جاری خوشبختانه با نظارت مستمری که بر امکان آبی داشتیم هیچ‌گونه گزارشی در خصوص بروز حادثه غریق در هیچ‌کدام از استخرهای استان ارائه نشده است که این خود مبین رعایت دقیق اصول پیشگیری و امداد و نجات و آموزش به‌روز منجیان غریق است که وظیفه حفظ امنیت شناگران را عهده‌دار هستند.

حادثه غریق در اسما و سال گذشته گزارشی نشده است

سورس سوریان با بیان اینکه تعداد ۲۸ استخر در استان دارای پروانه فعالیت هستند، افزود: در سال ۹۴ و چهارماه نخست سال جاری خوشبختانه با نظارت مستمری که بر امکان آبی داشتیم هیچ‌گونه گزارشی در خصوص بروز حادثه غریق در هیچ‌کدام از استخرهای استان ارائه نشده است که این خود مبین رعایت دقیق اصول پیشگیری و امداد و نجات و آموزش به‌روز منجیان غریق است که وظیفه حفظ امنیت شناگران را عهده‌دار هستند.

فعالیت ۴۶۰ غواص در استان

رئیس هیئت نجات‌گریق و غواصی استان همدان با بیان اینکه به دلیل محصور نبودن سدهای استان همدان فعالیت بانوان همدانی در رشته غواصی میسر نیست، گفت: این هیئت علاوه بر وظیفه تربیت و آموزش ناجیان کارآزموده تربیت غواصان را نیز عهده‌دار است که در حال حاضر تعداد ۴۶۰ نفر غواص یک ستاره، دو ستاره و سه ستاره در استان وجود دارد. وی با بیان اینکه درجه‌بندی غواصان بر اساس سطح علمی و عملی آنان انجام می‌شود، اظهار داشت: این افراد

رئیس هیئت نجات‌گریق و غواصی استان همدان مطرح کرد:

آموزش به‌روز منجیان غریق

المپیک ها زیر ذره بین اکباتان

همدان در راه المپیک

بازی‌های المپیک قدیمی‌ترین و بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان است که هر ۴ سال یکبار با شعار سریع، تیر، بالاتر و قوی‌تر برگزار می‌شود. کسب سهمیه و رسیدن به مدال این مسابقات بزرگ‌ترین و مهم‌ترین هدفی است که یک ورزشکار در طول فعالیت ورزشی خود دنبال و برای این مهم وقت و هزینه بسیاری صرف می‌کند.

جدا از بعد ورزشی این مسابقات، گستردگی کاروان اعزامی یک کشور و همچنین کسب مدال و حضور در جدول رده‌بندی مدالی این بازی‌ها در ابعاد اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی نیز قابل بررسی است؛ چندان که جدول مدالی بازی‌های المپیک در حال حاضر به شاخصی قابل اتکا برای سنجش توسعه کشورها تبدیل شده است.

برخی از کشورها مانند چین، روسیه، آمریکا و استرالیا که در جدول مدالی این مسابقات همواره جز ۱۰ کشور برتر قرار دارند، برای حضور موفق در بازی‌های المپیک با شناسایی و کشف افراد مستعد، آموزش آن‌ها را از همان دوران نونهالی در مدارس ویژه آغاز می‌کنند. برخی فردهبندی مدالی این مسابقات صاحب جایگاه می‌شوند، در دوره‌های چهارساله برای کسب مدال در المپیک برنامه‌ریزی می‌کنند.

برنامه‌ریزی میان مدت مسئولان ایران برای حضور در المپیک

ایران از جمله کشورهایی است که مسئولان ورزش آن بر اساس برنامه بلندمدت برای حضور موفقیت‌آمیز در مسابقات المپیک عمل نمی‌کنند و با اتکا به برنامه میان مدت ۴ ساله (آن هم نه برنامه‌ای کامل و مدون) و سرمایه‌گذاری بر روی ستاره‌های مطرح و سرشناس رشته‌های کشتی، تکواندو و وزنه‌برداری برای کسب رتبه‌های بهتر در جدول رده‌بندی این مسابقات تلاش می‌کنند.

از نخستین حضور رسمی ایران در المپیک در بازی‌های ۱۹۰۰ پاریس تا ۲۰۱۲ لندن در طی ۱۶ دوره، ورزشکاران ایرانی موفق شدند در مجموع ۶۰ مدال شامل ۱۵ مدال طلا، ۲۰ مدال نقره و ۲۵ مدال برنز تصاحب کنند. پرافتخارترین ورزش ایران در بازی‌های المپیک کشتی با ۲۸ مدال و پس‌از آن وزنه‌برداری با ۱۶ مدال و تکواندو با ۵ مدال است. دوومیدانی نیز دیگر رشته‌ای است که ایران در آن صاحب یک مدال نقره شده است. در آخرین دوره بازی‌های المپیک در سال ۲۰۱۲ در پایتخت کشور انگلستان، ایران با ۴ طلا، ۵ مدال نقره و ۳ مدال برنز و قرار گرفتن در رتبه هفدهم جدول مدالی مسابقات بهترین نتیجه تاریخ حضور خود را در المپیک کسب کرد.

تاریخچه ورزش همدان در المپیک

در جمع مدال‌آوران کاروان اعزامی ایران به مسابقات المپیک ۲۰۱۲ لندن نام صادق گودرزی نابغه کشتی ملایر از استان همدان به چشم می‌خورد. استان همدان در المپیک ۲۰۰۴ آتن نیز توسط مسعود مصطفی جوکار به یک مدال نقره دیگر دست یافته بود تا ۳ و ۳ درصد از کل مدال‌های ایران را در ادوار المپیک به خود اختصاص دهد.

تاریخچه ورزش همدان در المپیک از حضور شش ورزشکار این استان در این بازی‌ها حکایت می‌کند. منیژه کاظمی نخستین ورزشکار المپیک همدان بود که در المپیک ملیورن در رشته تیراندازی حضور داشت. پس از چند دوره پیاپی که ورزشکاران همدانی جایی در کاروان اعزامی ایران به بازی‌های المپیک نداشتند مسعود مصطفی جوکار با کسب سهمیه در المپیک ۲۰۰۴ آتن و با رفتن بر روی سکوی دومی مسابقات کشتی توانست اولین مدال المپیک را برای ورزش همدان به ارمغان بیاورد. ۴ سال بعد میثم مصطفی جوکار برادر کوچک‌تر نابغه‌رمان المپیک ۲۰۰۴ تنها ورزشکار همدانی حاضر در کاروان اعزامی ایران به بازی‌های المپیک ۲۰۰۸ پکن بود که از رسیدن به مدال این بازی‌ها بازماند. اما در المپیک ۲۰۱۲ لندن استان همدان با اعزام سه ورزشکار پررنگ‌ترین حضور خود در ادوار المپیک را به ثبت رساند و صادق گودرزی با کسب مدال نقره مسابقات کشتی دومین مدال تاریخ ورزش همدان را در المپیک به دست آورد. مه‌لقا جام بزرگ دیگر ورزشکار همدانی حاضر در المپیک لندن در رشته تیراندازی با تفنگ ماده ۵۰ متر سه وضعیت به مقام چهاردهم المپیک رسید و در ماده ده متر هم نتوانست عملکرد خوبی از خود به نمایش بگذارد و در دره چهل و سوم ایستاد. آرزو حکیمی نیز سومین ورزشکار همدانی حاضر

۱۸ مستعد المپیک و تنها دو سهمیه برای استان همدان

۱۸ مستعد المپیک و تنها دو سهمیه برای استان همدان

یک سال مانده به آغاز المپیک ۲۰۱۶ ریو در برزیل مدیر کل ورزش و جوانان استان همدان از شناسایی ۱۸ ورزشکار مستعد همدانی در قالب ۱۱ هیئت ورزشی برای کسب سهمیه المپیک و حمایت مادی و معنوی این اداره کل از این ورزشکاران خبر داد. رشته‌های کشتی، بوکس، دوچرخه‌سواری، قایقرانی، سه‌گانه، تیراندازی با تفنگ، والیبال و دوومیدانی از جمله رشته‌هایی بودند که ورزشکاران همدانی شانس کسب سهمیه المپیک را داشتند. واریز ماهیانه مبلغی به‌عنوان کمک‌هزینه برای این ورزشکاران و همچنین پیگیری مستمر اردوها و مسابقات آن‌ها از جمله اقدامات حمایتی اداره کل ورزش و جوانان استان همدان از ورزشکاران مستعد کسب سهمیه المپیک است. اما با همه این اوصاف تنها دو ورزشکار از این جمع ۱۸ نفره توانست در کاروان ۶۳ نفره اعزامی ایران در المپیک ریو حضور داشته باشد تا نه تنها تعداد ورزشکاران همدانی حاضر در این دوره از بازی‌ها نسبت به دوره گذشته افزایشی نداشته باشد بلکه با کاهش نیز مواجه شود.

عدم حمایت مسئولان استان از آرمین تشکری و میثم مصطفی جوکار

۱۶ ورزشکار مستعد شناسایی شده دیگر به دلایل مختلفی از جمله عدم توفیق در مسابقات انتخابی، خط خوردن از اردوی تیم ملی و دلایل غیر فنی اعم از لایه‌های معمولی که در این مواقع توسط سیاستمداران قدرتمند استان‌ها با روسای فدراسیون‌ها صورت می‌گیرد نتوانستند جایی در کاروان اعزامی ایران به المپیک ریو داشته باشند.

آرمین تشکری سرعتی زن همدانی تیم ملی والیبال از جمله ورزشکاران استان بود که با وجود شایستگی فراوان نتوانست در تیم ملی والیبال ایران اعزامی به بازی‌های ریو جایی داشته باشد. وی که در مسابقات انتخابی ژاپن توانست به همراه سایر ملی پوشان سهمیه المپیک را برای اولین بار در تاریخ والیبال ایران کسب کند پس از حضور در لیگ جهانی از لیست ۱۲ نفره تیم ملی والیبال برای حضور در المپیک ریو خط خورد تا علاوه بر کاسته شدن از تعداد ورزشکاران المپیک استان، شانس کسب عنوان اولین ورزشکار همدانی را که در رشته‌ای تیمی به المپیک راه یافته از دست بدهد.

آرمین تشکری که از بی‌توجهی مسئولان استان به ورزشکاران مطرح همدانی همواره گلایه داشته و در گفت‌وگویی مفصل با اکباتان نیز به این موضوع پرداخت این بار هم هیچ‌گونه حمایتی از مسئولان استان ندید و درحالی که هم‌زمان با سفر داورزنی رئیس فدراسیون والیبال برای شرکت در نشست سالانه هیئت والیبال استان به همدان زهمه‌های خط خوردن این والیبالیست همدانی از تیم ملی به گوش می‌رسید مسئولان استان هیچ‌گونه حمایتی از ورزشکار خود نکردند و این فرصت مناسب را برای رایزنی با بالاترین مقام فدراسیون والیبال به‌راحتی از دست دادند.

یکی دیگر از ورزشکاران همدانی که به دلیل عدم حمایت مناسب از سوی مسئولان استان شانس حضور در المپیک را از دست داد میثم مصطفی جوکار بود. درحالی که علیرضا رحیمی، رقیب مصطفی جوکار برای رسیدن به دوندنه تیم ملی و کشتی‌گیر موردعلاقه

پدیده دوومیدانی ایران در حال حاضر در کتب تمرینی شهر کنگ مینگ چین که محل تمرین ملی پوشان پیاده‌روی و دوهای استقامت چین است حضور دارد و روزانه دو تا سه جلسه تمرین منظم زیر نظر مربی خود انجام می‌دهد. با توجه به رکوردهای این ورزشکار موفق همدانی، وی شانس برای کسب مدال از مسابقات المپیک ریو نخواهد داشت و بهبود رکورد توقعی است که کارشناسان از حمید زورآوند در المپیک دارند.

حضور دو همدانی در کاروان اعزامی ایران به پارالمپیک ریو

با خاموش شدن مشعل بازی‌های المپیک ۲۰۱۶ ریو بلافاصله مشعل بازی‌های پارالمپیک در این شهر روشن خواهد شد. در کاروان اعزامی ایران به مسابقات پارالمپیک ریو دو ورزشکار همدانی حضور دارند. زهرا نجاتی عارف در رشته والیبال نشسته بانوان و حمید اسلامی در رشته دوومیدانی دو ورزشکار همدانی حاضر در پارالمپیک ریو هستند.

زهرا نجاتی سال‌ها عضو تیم ملی والیبال نشسته بانوان ایران بوده و از ارکان اصلی این تیم به شمار می‌آید. حمید اسلامی هم که در اسفندماه سال ۹۴ با ثبت رکورد ۱۶ دقیقه و ۱۳ ثانیه و ۳۳ صدم ثانیه در مسابقات قهرمانی آسیا و اقیانوسیه در امارات موفق به کسب سهمیه المپیک شده بود پس از تصمیم جدید فدراسیون بانینایان و کم‌بینایان برای حضور در تیم اعزامی به ریو در مسابقه انتخابی دیگری با عرفان حسینی، دیگر دوندنه بانینای ایرانی در اواسط تیرماه سال جاری شرکت کرد و موفق شد با عبور از این رقیب، دومین سهمیه پارالمپیک استان همدان را تثبیت کند.

همچنین با داشتن مدرک کارشناسی ارشد حقوق شغلی ندارد و بیکار است اظهار کرد: از آرایش کامل روحی و ذهنی برای پیگیری تمرینات خود برخوردار نیست؛ با این حال این قول را به اکباتان داد که با تمام وجود برای کسب مدال پارالمپیک تلاش کند.

مه‌لقا جام بزرگ با دو حضور پی‌درپی در المپیک

از جمع ۱۸ نفره ورزشکاران همدانی که مستعد حضور در المپیک ریو بودند تنها مه‌لقا جام بزرگ در رشته تیراندازی و حمیدرضا زورآوند در رشته دوومیدانی به این مهم دست یافتند. مه‌لقا جام بزرگ که با قرار گرفتن در رده پنجم مسابقات جهانی ۲۰۱۰ مونیخ به‌عنوان اولین ورزشکار ایرانی سهمیه المپیک ۲۰۱۲ لندن را به دست آورد با کسب نشان نقره مسابقات آسیایی هند هم توانست سهمیه المپیک ۲۰۱۶ ریو را در رشته تیراندازی به دست بیاورد تا نام خود را به‌عنوان اولین ورزشکار همدانی که در دو دوره المپیک حضور داشته در دفتر افتخارات ورزش همدان ثبت کند.

ناب‌قهرمان مسابقات آسیایی ۲۰۱۵ گوانجو در حالی این روزها تمرینات خود را برای حضور موفق در المپیک زیر نظر مربیان تیم ملی از جمله سکینه خدابنده‌لو مربی همدانی پیگیری می‌کند که کمبود فستک و تجهیزات به‌روز مهم‌ترین دغدغه این روزهای تیراندازی ایران است. این بانوی پرافتخار ورزش همدان در گفت‌وگو با اکباتان از تلاش وافر برای کسب مدال و به‌هتزاز درآوردن پرچم سه رنگ ایران در ریو می‌گوید و اظهار می‌کند: در این راه از هیچ کوششی دریغ نخواهد کرد.

جام بزرگ که همواره با اکباتان با بیان اینکه این مسابقات داخلی و برون‌مرزی حاضر می‌شود از ورزشکاران بدون حاشیه استان است که تاکنون نیز واکنش تندی در مورد بی‌تفاوتی مسئولان استان نسبت به ورزشکاران همدانی از خود نشان نداده است.

حمیدرضا زورآوند پدیده دوومیدانی ایران

حمیدرضا زورآوند دیگر ورزشکار همدانی حاضر در المپیک ۲۰۱۶ ریو است که اولین سهمیه المپیک استان را در رشته دوومیدانی هم‌زمان با آغاز سال ۹۵ کسب کرد تا تعداد رشته‌های المپیک ورزش همدان را به چهار رشته برساند. زورآوند با ثبت رکورد یک ساعت و ۲۲ دقیقه و ۵۲ ثانیه در مسابقه ۲۰ کیلومتر پیاده‌روی قهرمانی آسیا در نومی ژاپن توانست دومین و آخرین سهمیه المپیک استان را در المپیک ریو کسب کند.

وی در گفت‌وگویی با اکباتان با بیان اینکه برای کسب سهمیه المپیک برنامه‌ریزی دقیقی کرده بودم و تمرینات سختی را زیر نظر مربی خوب محمد مهدی محمدی پشت سر گذاشتم به برخی از مشکلات خود در راه حضور پرقدرد در المپیک اشاره می‌کند و می‌گوید: هیچ‌گاه هدفم از ورزش اهداف مادی نبوده است، اما یک ورزشکار برای موفقیت در عرصه‌های بین‌المللی باید از آرامش روحی برخوردار باشد که لازمه آن تأمین ازلحاظ مالی و داشتن شغل و درآمد مناسب است.

زورآوند خاطر‌نشان می‌کند: شرکتی که در آن مشغول به کار بود تعطیل شده و مدتی است که برای تأمین مخارج خانواده‌ام مسافرکشی می‌کنم.

پیشنهاد اکباتان به مسئولان استان

ورزشکارانی که سابقه حضور در المپیک را دارند و مدال‌آوران این عرصه مهم ورزشی و همچنین مسابقات جهانی در بیشتر کشورها مورد حمایت مسئولان و دولت‌مردان خود قرار دارند. جدا از آن که این ورزشکاران با پرداخت پاداش‌های کلان از سوی دولت و همچنین حامیان مالی تا آخر عمر از نظر مالی تأمین می‌شوند از تجربیات آن‌ها نیز در رأس ورزش آن کشور استفاده می‌شود. در چند دوره اخیر المپیک مسئولان ورزش ایران نیز برای مدال‌آوران ایرانی پاداش‌هایی را در نظر گرفته‌اند که تا حدی می‌تواند دغدغه ورزشکاران را برای یک دوره ۴ ساله مرتفع کند. در چند دوره اخیر هم برای ورزشکارانی که سهمیه المپیک نیز کسب می‌کنند پاداش‌هایی در نظر گرفته‌اند که چندان درخور نیست و حتی هزینه یک سال مکمل ورزشکار را نیز تأمین نمی‌کند. مسئولان برخی از استان‌های کشور نیز در سال‌های اخیر با سپردن مسئولیت ادارات ورزش و جوانان و یا هیئت‌های ورزشی و حتی استخدام در شهرداری علاوه بر استفاده از تجربیات ورزشکاران المپیک خود، برای گسترش ورزش حرفه‌ای و همگانی، دغدغه مالی آن‌ها را نیز رفع می‌کنند؛ اما متأسفانه در استان همدان نه تنها ورزشکاران المپیک استان و حتی دارندگان مدال این میدان بزرگ ورزشی ازلحاظ مالی تأمین نیستند و بیشتر آن‌ها شغل ثابتی ندارند بلکه از تجربیات بارز آن‌ها در توسعه ورزش همدان نیز استفاده نمی‌شود و با وجود چنین افراد خیره و کارکشته‌ای سکان هدایت برخی از رشته‌های ورزشی استان به افرادی سپرده می‌شود که تا قبل از قبول این مسئولیت حتی نام آن رشته را نشنیده بودند. حالا که مدیران استان توانایی حمایت از ورزشکاران المپیک همدان را ندارند و بیشتر ورزشکاران المپیک استان با مشکل شغل مواجه هستند ماهنامه اکباتان به مسئولان استان و مدیران ورزش همدان پیشنهاد می‌کند برای قردانی از زحمات ورزشکارانی که با اتکا به تلاش خود و بدون کمترین چشم داشت توانستند برای استان همدان کسب سهمیه کنند قبل از آغاز بازی‌های المپیک با برگزاری یک مراسم باشکوه بدرقه ضمن قدرانی از زحماتشان، حمایت معنوی خود را از آن‌ها اعلام کنند و افتخارات ورزش استان را با روحیه مناسب به مصاف رقیبان تا بن دندان مسلح رهسپار کنند.

حریم خصوصی

مگه داریم؟ مگه میشه؟

کلمه ای که هم اکنون پیش روی شماست «حریم شخصی» است، کلمه ای هشت حرفی که هجای آن در جامعه امروزی به سختی انجام می شود و حق آن نیز به تلخی ادا می شود. وقتی در جستجوگر گوگل کلمه حریم خصوصی و شخصی را جستجو می کنی اولین گزینه سایت ویکی پدیای است که در بسیاری مواقع جور منابع تحقیقات مختلف را کشیده است. در این سایت معنی حریم شخصی این گونه آمده: «حریم شخصی یا حریم خصوصی یعنی یک فرد یا گروه بتواند خود و یا اطلاعات مربوط به خود را مجزا کند و در نتیجه بتواند خود و یا اطلاعاتش را با انتخاب خویش در برابر دیگران آشکار کند. مرزها و محتوای آنچه خصوصی قلمداد می شود در میان فرهنگها و اشخاص متفاوت است، اما تم اصلی آنها مشترک است.»

بعید به نظر می رسد در جامعه ما بر اساس دیدگاهی کلی، به آنچه خصوصی قلمداد می شود و انتخاب آنچه باید برای آشکار شدن مجزا شود، اشرافی وجود داشته باشد و از زندگی در محیط کوچک اجتماعی همچون محله، دانشگاه، محیط کار گرفته تا در یک جامعه بزرگ هنوز حریم شخصی معنا و مفهوم خود را پیدا نکرده است. گاهی در جامعه های کوچک، مرز بین دخالت در امور دیگران و تجاوز به حریم شخصی آنها با صلح و دستگیری و دلجویی از افراد در مقاطع زمانی مختلف از بین می رود اما در جامعه های بزرگتر مرز باقی نمی ماند. به طوریکه زوایای پیدا و پنهان زندگی افراد به دغدغه دیگر مردمان یک جامعه تبدیل می شود و مفهوم ضرب المثل «پایت را به اندازه گلیمت دراز کن» به طور تمام قد پایمال می شود.

علاقه مندی ذاتی تعداد قابل توجهی از جامعه بشریت در محدوده جغرافیایی ایران به حریم شخصی یکدیگر و در مقیاسی بزرگتر به افراد سرشناس و شناخته شده که در مواردی تبعات قابل توجهی را نیز از جمله سلب آرامش به دنبال دارد، دغدغه تولیدکنندگان محتوا را نیز به همراه داشته و در حال حاضر که فضای مجازی در مساحتی گسترده بساط خود را پهن کرده است، اطلاعات ریزودرشت از افراد و زندگی شخصی آنها رد و بدل می شود و گاهی شایعات نیز چاشنی شده و «حریم شخصی» را به جذابترین موضوع برای مردم تبدیل می کند. بدون شک سخن گفتن در مورد این موضوع بدون دانش و اطلاعات کافی دارای نقص خواهد بود لذا پرداختن به این مبحث نیاز به متخصصان فن و جامعه شناسانی دارد که پیش از دیگران با مردم و دغدغه مندی آنها در ارتباط هستند. از این رو ماهنامه اکباتان به سراغ یکی از متخصصان مردم شناسی و انسان شناسی رفته و حریم شخصی را از دیدگاه پوریا گل محمدی پژوهشگر، محقق و فارغ التحصیل مقطع کارشناسی ارشد مردم شناسی دانشگاه علوم تحقیقات تهران بررسی می کند.

گل محمدی سخنان خود در خصوص حریم شخصی افراد را با این جمله آغاز می کند: دخالت در حریم شخصی به ذات انسانها برمی گردد؛ واضح ترین و نمونه بارز آن در جامعه امروزی فیلمهایی است که از زندگی شخصی افراد منتشر می شود و چه بسا در کشورهای توسعه یافته نیز این فیلمها رد و بدل می شود و برخی روزنامهها و رسانهها نیز به آن دامن می زنند که هیچ هدفی جز بالا بردن تیراژ روزنامه و افزایش تعداد مخاطبان ندارند. متأسفانه هیچ قانونی وجود ندارد که با این موضوع برخورد کند.

در مواردی برخی افراد هم به دنبال این هستند که مشهور و معروف شوند و اطلاعاتی از زندگی شخصی خود را منتشر می کنند. برخی از این موضوع که حریم خصوصی و شخصی زندگی افراد برای عده زیادی از مردم جذابیت دارد، سوءاستفاده می کنند و حریم شخصی افراد را در قالبهای مختلف به اشتراک می گذارند.

مرز حریم شخصی در جامعه ما مشخص نیست

او ادامه می دهد: مرز حریم شخصی در جامعه ما مشخص نیست و تعریف قانونی برای این حریم وجود ندارد و برای هرکسی تعریف خاص خود را پیدا کرده است بنابراین نمی توان هر آنچه را که در ذهن خود داریم تعریف عمومی حریم شخصی بدانیم.

وقتی مخاطبان و جوامع، حریم شخصی افراد را نپسندند شرایط تغییر می کند. در برخی موارد شاهد این هستیم که تصاویری از برخی افراد و یا تیرهایی در رابطه با زندگی شخصی آنها در مجلات زرد منتشر می شود و مردم نیز به شدت از آن استقبال می کنند و این موضوع نشان می دهد که جامعه هدف نیز به چنین موضوعاتی علاقه مند هستند.

اگر با منشأ انتشار موضوعاتی در خصوص حریم شخصی برخورد شود و شاهد تصاویر و مباحثی در این خصوص نباشیم، ذائقه افراد نیز به تدریج تغییر خواهد یافت و دیگر جذابیتی در مباحث مربوط به حریم دیگران برای آنها وجود نخواهد داشت.

این پژوهشگر ضعف آموزشی را یکی از دلایل بی توجهی به حریم شخصی می داند و معتقد است: متأسفانه فرهنگ سازی و آموزش در این زمینه انجام نشده و چندان به موضوع حریم شخصی توجهی نشده و به آن پرداخته نمی شود.

برخی با نادانی وارد حریم خصوصی افراد می شوند و برخی دیگر نیز با شیطنت و بعهد وارد فضای زندگی شخصی می شوند و در نهایت محتوای این دو بخش با هم ترکیب خواهد شد و عمدی و سهوی بودن آن مشخص نیست. می توان برای بی بردن به دلایل آن نظرسنجی هایی را در سطح جامعه انجام داد که برخی افراد به چه انگیزه ای به حریم دیگران توجه می کنند و آن را دستمایه ای برای جلب توجه مردم قرار می دهند؟ آیا قانون یا فرهنگ حریم خصوصی وجود ندارد؟ آیا امنیت وجود ندارد؟ آیا مردم به این موضوعات علاقه دارند؟ یا بی بردن به دلیل این موضوع می توان راهکارهایی برای آنها اندیشید.

وقتی محتوا غلط است چه انتظاری از مردم می رود؟

گل محمدی در ادامه سخنان خود این گونه بیان می کند: متأسفانه خوراک بدی به مردم داده شده و وقتی از دوران کودکی در کتب درسی به موضوعی همچون حریم شخصی پرداخته نشده و در ذات افراد نهادینه نشده است، نمی توان انتظار داشت که موضوعات سطحی در خصوص زندگی شخصی افراد برای مردم اهمیتی نداشته باشد.

وقتی مردم از ابتدا به خوراکی که برای آنها تهیه شده عادت کرده اند و در ذهن آنها نهادینه شده، نمی توانند خود را با خوراک جدید سازگار کنند. وقتی محتوای غلط ارائه می شود ذهن مخاطبان با آن درگیر خواهد شد و دیگر با محتوای ارزشمند و قوی ارتباط برقرار نخواهد کرد درست مثل لطفهای که می گویند خسیسی موز خورد و معداش تعجب کرد. وقتی یک عمر خوراک بد داشته ای و به ناگهان با خوراک دیگری روبه رو می شوی هضم و پذیرش آن برایت سخت و دشوار است.

در جامعه، ذهن افراد زیادی با محتوای سطحی و ناکارآمد عجین شده و وقتی با آنها در مورد موضوعات جدی و قابل توجه سخن می گوئی نمی پذیرند و آن موضوع را پس می زنند.

درس هایی که هیچ فایده ای نداشت

از همان ابتدا در مدارس، وقت دانش آموزان هرساله با دروسی که

فایده چندانی به حال آنها ندارد و هیچ دردی را از آنها دوان نمی کند، تکرار می شود و در نهایت نیز وقتی فرد فارغ التحصیل می شود هیچ اطلاعاتی در خصوص مواردی که باید ندارد.

باید جامعه شناسی به عنوان محتوایی مهم و اساسی در چندین واحد درسی در مدارس آموخته شود اما این واحد درسی مهم که مردم در زندگی روزمره با آن عجین هستند و باید با اصول آن آشنا شوند، جایی در آموزش ندارد.

از همان کودکی باید به فرد آموزش داد که در مورد حریم شخصی و حقوقی که در این زمینه وجود دارد، اطلاع داشته باشد و یک دختر یا پسر بچه باید بداند حریم او تا چه اندازه است، اما هیچ وقت در این خصوص با کودکان صحبتی نشده است و در آینده با هنجارهای اجتماعی روبه رو می شوند و چون محتوای خوبی در پیش رویش گذاشته نشده، موبایل در دست می گیرد و هر محتوایی را به اشتراک می گذارد بدون اینکه بداند ممکن است موضوع مورد نظر به حریم شخصی یک انسان برمی گردد.

بعید به نظر می رسد که در مدارس در خصوص نحوه استفاده درست از موبایل، فضای مجازی، فیس بوک، تلگرام و اینستاگرام و مواردی از این قبیل به دانش آموزان آموزش داده شود و تنها از به همراه داشتن تلفن همراه در مدرسه، منع می شوند. وقتی تکنولوژی پیشرفت می کند باید از ابتدا به تبعات احتمالی آن نیز پرداخت و مسیری قانونی برای آن تعریف و پیش بینی کرد تا افراد وارد فضایی که نباید نشوند و به نوعی می توان گفت در این زمینه نواقص قانونی وجود دارد.

تجاوز ناخواسته به حریم کودکان

گاهی افراد از فرزند کوچک خود که شاید پوشش چندانی مناسبی نیز نداشته باشد فیلم تهیه می کنند و به راحتی در فضای مجازی منتشر می کنند و همین کار باعث می شود که همان فرزند هیچ اطلاعی از حریم شخصی خود نداشته باشد.

این محقق عرصه مردم شناسی تأکید می کند: حریم خصوصی زخمی است که تا به حال توجه چندانی به آن نشده است. چرا از همان ابتدای امر هیچ توجهی به این موضوع نشده و حالا که حریم شخصی به عنوان موضوعی جالب توجه افراد، مطرح شده و تبعاتی را نیز به دنبال داشته است، باید به دنبال راه چاره برای آن باشیم.

او از دامن زدن رسانهها به مسائل سطحی و حاشیه های گلایه دارد و می گوید: برخی رسانهها باید بدانند که بازی بسا آبرو، دخالت و جاسوسی با خبرنگاری فرق دارد اما در حال حاضر شاهد این هستیم که حریم شخصی هنرمندان و افراد مشهور به بهانه ای برای تولید خبر و جذب مخاطب تبدیل می شود و همین جاست که محتوای غلط به مردم تحمیل شده و متأسفانه مورد توجه قرار می گیرد.

یکی از راههای توسعه یک جامعه رسانه بوده و جایگاه آن بسیار مهم است. اگر در تولید محتوا دقت نشود می تواند تنشزا باشد. در برخی موارد تعدادی از رسانهها محتوای غلط به مردم می دهند و جامعه نیز به برخی از این محتواها عادت می کند.

رسانهها در انتشار اخباری در خصوص زندگی شخصی افراد باید توجه کافی را داشته باشند که آبروی فردی در خطر نباشد. انتشار یک خبر هیجانی و سفارشی می تواند با آبروی یک انسان بازی کند و به همین منوال محتوای غلط به مردم بدهد.

رسانه و اهالی قلم اگر باهوش باشند و بتوانند با قلم تأثیرگذار خود، محتوای درست و کارآمد تولید کنند ذائقه مردم نیز تغییر می کند و سطح توقع مردم نیز افزایش پیدا می کند. به این شکل است که با تقویت تفکر مردم، محتوای غلط از سوی آنها پس زده می شود و توجهی به آن نخواهند داشت.

باید محتوایی به مردم ارائه داد که بتوانند هیجانات و سرگرمی های خود را کنترل کنند و در این صورت است که با مواجهه با موضوعاتی با محوریت حریم شخصی که هیچ فایده ای به حال مردم ندارد، جذابیتی برای آنها نخواهند داشت.

او جملات خود را با تلنگری به رسانهها خاتمه می دهد: با انتشار محتواهای غلط در خصوص زندگی شخصی برخی افراد به تدریج انگ انگ دروغ گویی به رسانه وارد می شود و مردم نسبت به آنها بی اعتماد خواهند شد و در این شرایط نه تنها چیزی نصیب مردم نمی شود بلکه بی اعتمادی آنها را نیز به دنبال خواهد داشت.

حال باید با مراجعه به زوایای پنهان فکر خود رجوع کنیم و از خود بپرسیم که چرا حریم خصوصی دیگران به موضوعی برای دغدغه مندی ما تبدیل شده است؟ شاید بتوان با تفکر در خصوص این موضوع و بی توجهی به زندگی افراد، آرامش را به ذهن خود و مخاطبان مورد هدف هدیه داد.

رئیس هیئت کبدی استان همدان تأکید کرد:

کبدی؛ بازی ایرانی نیازمند همیاری

مقصومه ملیزاده

سه میلیون تومان خریداری می‌کنند و این موضوع باعث می‌شود ما با دست خالی در لیگ‌ها شرکت کنیم، به طوری که حتی برای خرید گرم‌کن ورزشی ورزشکارانمان با مشکل مواجه هستیم. کوثری تأکید کرد: اگر بتوانیم برای جوانان چند اردوی منظم برگزار کنیم بنده قول می‌دهم که مقام اول یا دوم کشور را کسب کنیم اما متأسفانه هم‌اکنون با مشکلات مالی مواجه هستیم. وی با اشاره به گذشت ۱۰ سال از تشکیل هیئت کبدی استان همدان، نبود محل مناسب در شهرستان‌ها برای تمرین ورزشکاران را از دیگر مشکلات این هیئت در استان همدان عنوان کرد.

خانه کبدی در شهرستان‌های استان راه‌اندازی می‌شود

کوثری یکی از برنامه‌های آتی هیئت کبدی استان را راه‌اندازی خانه کبدی در شهرستان‌های استان دانست و گفت: باید در هر شهرستان خانه کبدی داشته باشیم تا در کشور مقام‌های خوب و افتخارات ارزشمندی برای استان به دست بیاوریم؛ همانطور که تیم کبدی بانوان شهرستان ملایر به نمایندگی از استان در مسابقات لیگ دسته یک کشور که در تاریخ ۱۵ اردیبهشت امسال در تهران برگزار شد، موفق به کسب مقام دوم بین ۱۲ تیم شد و توانست با شایستگی به لیگ برتر صعود کند.

رئیس هیئت کبدی استان همدان افزود: هیئت کبدی استان به مناسبت آزادسازی خرمشهر یک دوره مسابقات چهار جانبه با حضور تیم‌های کبدی نوجوانان کردستان، ایلام، کبودرآهنگ و همدان برگزار کرد که در پایان تیم کبودرآهنگ مقام اول مسابقات را بدست آورد.

وی ادامه داد: به مناسبت هفته مبارزه با مواد مخدر مسابقاتی با این عنوان در شهرستان کبودرآهنگ بین تیم‌های جوانان این شهرستان برگزار شد.

کوثری گفت: هیئت کبدی استان در سال جاری اقدام به تشکیل مدرسه کبدی در شهرستان‌ها و مرکز استان کرد که نونهالان و نوجوانان در مدارس زیر نظر مربیان مشغول به تمرین هستند؛

کبدی همان ورزش "زو" ایرانی است که اصل و منشأ این بازی بومی و محلی نیاز به قدرت و مهارت داشته و کاملاً ساده و کم‌خرج است و نیازی به محوطه بزرگ و وسایل بازی ندارد. این بازی در تمام نقاط ایران معروف و مشهور است. این بازی در گیلان "شیرین دودو" و در خراسان، گلستان و مازندران "زو" و در خوزستان "اش تی تی" و در سیستان و بلوچستان کبدی نامیده می‌شود. کبدی علاوه بر اینکه یک ورزش پرتحرک، کم‌خرج و ساده است، در داخل و بیرون سالن نیز برگزار می‌شود و ترکیبی از کشتی و راگی است. برای گرفتن مهاجم یا فرار از دست حریف در این بازی به مهارت، انعطاف‌پذیری، چابکی، استقامت، حضور ذهن و جرأت نیاز است.

تاریخچه این بازی به ۴۰۰۰ سال قبل بازمی‌گردد و یک ورزش بسیار محبوب در آسیای جنوبی است؛ ورزشی که بین دو تیم با حضور ۱۲ بازیکن از هر تیم (۷ نفر در زمین + ۵ نفر رزرو) انجام می‌شود. بازی بخش آقایان (رده بزرگسالان و جوانان) در دو نیمه ۲۰ دقیقه‌ای و در بخش بانوان در دو نیمه ۱۵ دقیقه‌ای انجام می‌شود. مهاجمان دو تیم درحالی که مرتباً کلمه کبدی را تکرار می‌کنند، با انجام حرکات حمله، دفاع و جایجایی سعی دارند با لمس یا گرفتن یار تیم مقابل بتوانند به بالاترین امتیاز دست یابند.

همدان نیز همچون سایر استان‌ها در راستای رونق گرفتن این ورزش پرتحرک قدم برداشته اما به گفته رئیس این هیئت در استان همدان، کبدی برای رونق و قهرمان‌پروری به حمایت مالی نیاز دارد.

ورزش کبدی به اسپانسر نیاز دارد

محمود کوثری در گفتگو با ماهنامه «کباتان» به نبود اسپانسر در استان همدان و مشکل کمبود اعتبار اشاره کرد و گفت: اسپانسر در همدان وجود ندارد در حالیکه چنانچه هیئت کبدی ۳۰ میلیون تومان داشته باشد، هم در رده آقایان و هم در رده خانم‌ها می‌تواند حداقل مقام دوم لیگ برتر را کسب کند. وی همچنین تصریح کرد: بازیکنان خوب ما را استان‌ها با دو تا

کشور گفت: سال گذشته تیم جوانان تویسرکان قهرمان مسابقات جوانان استان شد و به نمایندگی از استان در مسابقات قهرمانی کشور شرکت کرد و مقام چهارم کشور را به دست آورد.

رئیس هیئت کبدی استان همدان در ادامه یادآور شد: اعزام تیم کبدی شهرستان کبودرآهنگ به مسابقات لیگ برتر، اعزام تیم کبدی شهرستان بهار به مسابقات لیگ دسته یک کشور و کسب مقام پنجم، اعزام تیم جوانان بانوان به مسابقات منطقه سه کشور و کسب مقام اول و صعود به ۱۲ تیم برتر کشور، برگزاری مسابقات به مناسبت هفته معلم و مسابقات به مناسبت آزادسازی خرمشهر، برگزاری مسابقات چهار جانبه دهه مبارک فجر، برگزاری جشنواره بزرگ همگانی با حضور ۵۰۰ ورزشکار از کردستان، کرمانشاه و تمام شهرستان‌های استان در همراهی سال گذشته با حضور رئیس فدراسیون، مسئولان وزارت ورزش و مدیرکل ورزش و جوانان استان از دیگر اقدامات هیئت کبدی استان بوده است.

کوثری با بیان اینکه ریاست منطقه سه کشور شامل استان‌های لرستان، کرمانشاه، کردستان و ایلام با استان همدان است، اظهار داشت: در حال حاضر هیئت کبدی استان در شهرستان‌های ملایر، نهاوند، تویسرکان، کبودرآهنگ و اسدآباد فعال است.

وی به فعالیت‌هایی همچون دعوت از شش بازیکن جوان به اردوی تیم ملی جوانان برای شرکت در مسابقات آسیایی و عضویت مرضی کولیوند به عضویت تیم ملی، برگزاری کلاس درجه ۳ مربیگری بانوان در شهرستان کبودرآهنگ زیر نظر فدراسیون، ثبت آمار بیمه سال گذشته هیئت کبدی شامل ۲۶۷ نفر خانم و ۸۸۸ نفر آقا و کسب رتبه هشتم بین ۲۲ استان کشور اشاره کرد.

کوثری در پایان با تشکر از دلسوزی رسول منعم مدیرکل ورزش و جوانان استان همدان، علی ضمیری کامل معاون توسعه ورزش قهرمانی اداره کل ورزش و جوانان استان، رؤسای اداره‌های شهرستان‌ها، رؤسای محترم هیئت‌های استان و مربیان این رشته خاطرشان کرد: هیئت کبدی استان همدان به‌جز مدیرکل ورزش و جوانان استان کمک‌حال دیگری ندارد که مدیرکل نیز دستش خالی است و نمی‌توانیم بیش‌ازحد از او انتظار داشته باشیم.

همچنین نخستین مدرسه دختران نوجوان در شهرک مدنی تشکیل شد که ورزشکاران زیر نظر مهین معصومی به عنوان مربی، تمرین می‌کنند.

وی با بیان اینکه برای اولین بار مدرسه کبدی آقایان در شهرستان اسدآباد به مربیگری کیوان وجدانی تشکیل شد، گفت: هیئت کبدی استان از بین دانش‌آموزان مدارس ابتدایی و راهنمایی ۳۰۰ نفر را ثبت‌نام کرده که مقرر شده تعداد ۶۰ نفر از این افراد توسط مربیان استعدادیاب با گرفتن تست‌های مخصوص کبدی انتخاب شوند و زیر نظر مربیان آموزش ببینند. رئیس هیئت کبدی استان همدان با اشاره به اینکه مسابقات کبدی قهرمانی جوانان آسیا در ایران و در شهرستان ارومیه با حضور ۱۰ کشور برگزار شد، اظهار داشت: مرتضی کولیوند ورزشکار تویسرکانی عضو تیم ملی جوانان ایران با بازی‌های بسیار خوب برای کشور توانست مقام دوم آسیا را کسب کند که افتخاری برای شهر تویسرکان و استان همدان است.

وی از برگزاری مسابقات جوانان آقایان استان در مردادماه خبر داد و افزود: مسابقات جوانان آقایان استان به‌صورت لیگ برگزار می‌شود که در این مسابقات چهار شهرستان تویسرکان، کبودرآهنگ، بهار، اسدآباد حضور دارند و قهرمان رقابت‌ها به مسابقات قهرمانی کشور اعزام می‌شود.

کوثری همچنین از دعوت رابعه غفاری و زهرا توفیق از ملایر برای اردوی تیم ملی جوانان خبر داد.

گزارشی از فعالیت‌های هیئت کبدی استان در سال ۹۴

کوثری با ارائه توضیحاتی در خصوص فعالیت‌های هیئت کبدی استان در سال گذشته به مواردی همچون مسابقات قهرمانی نوجوانان بانوان استان و کسب مقام اول تا سوم به ترتیب توسط ورزشکاران نهاوند، همدان و ملایر، اعزام تیم نوجوانان بانوان به مسابقات قهرمانی کشور در رامسر و کسب مقام ششم کشور توسط آن‌ها اشاره کرد.

وی با اشاره به برگزاری مسابقات قهرمانی نوجوانان استان و اعزام به مسابقات قهرمانی کشور در رامسر و کسب مقام اول

۱۵
EKBATAN
SPORT

**در تابستان دمای مناسب
محیط کار یا زندگی
بین ۲۴ تا ۲۶ درجه
سانتیگراد است**

با استفاده از ترموستات، دمای هوای محیط
را در این حدود کنترل کرده
و از کاستن بیش از حد آن جلوگیری نمایید.

شرکت توزیع نیروی برق استان همدان

www.edch.ir

وب سایت شرکت توزیع برق استان همدان

آزمایشگاه تخصصی پاتوبیولوژی خاتم الانبیا

دکتر علیرضا منصف

- استاد دانشگاه علوم پزشکی همدان
- دارای بورس تخصصی پاتوبیولوژی بالینی و تشریحی
- آزمایشات مولکولی
- هورمونی و ایمن‌شناسی، سیتولوژی و بیوشیمی

طرف قرارداد
با تمام بیمه‌ها

با بیش از ۲۰ سال سابقه کاری

مجهز به پیشرفته‌ترین دستگاه‌های آزمایشگاهی نسل نوین از معتبرترین کمپانی‌های جهان

خیابان بوعلی- روبروی سینما قدس- مجتمع پزشکی پارس

۳۲۵۱۷۹۱۰ ۳۲۵۱۰۱۴۴ ۳۲۵۲۸۳۵۶

آگهی مزایده تالار و خوابگاه تلاش

هیات امنای مجموعه فرهنگی ورزشی کارگران همدان در نظر دارد تالار پذیرایی و خوابگاه تلاش را با کلیه تجهیزات که در محل مجموعه فرهنگی، ورزشی کارگران شماره یک همدان اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی واقع در میدان مدرس می‌باشد از طریق مزایده عمومی به صورت استیجاری به متقاضیان با شرایط مندرج در ذیل واگذار نماید.

- ۱- موضوع اجاره: واگذاری حق بهره برداری از تالار و خوابگاه تلاش.
- ۲- شرایط شرکت کنندگان: اشخاص حقوقی مکلف به ارائه گواهی صلاحیت از اداره تعاون، کار و رفاه اجتماعی با موضوع امور آشپزخانه یا تالار و رستوران می‌باشد و اشخاص حقیقی مکلف به ارائه پروانه کسب با تأییدیه اتحادیه در ۵ سال اخیر یا سابقه کاری مرتبط هستند.
- ۳- مدت واگذاری موضوع اجاره و ظرفیت آن: ۲ سال - تالار با ظرفیت ۶۰۰ نفر و متراژ ۱۰۷۴ مترمربع و خوابگاه مشتمل بر ۸ اتاق جمعا ۱۴۰ تخت.
- ۴- مبلغ پایه کارشناسی: ماهانه به مبلغ ۲۶۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال برای یکسال و برای سال بعد ۱۰ درصد افزایش می‌یابد.
- ۵- نوع و مبلغ تضمین شرکت در مزایده: ۵ درصد قیمت پایه کارشناسی اعلام شده دو ساله به مبلغ ۳۲۷/۶۰۰/۰۰۰ ریال که ضمانت‌نامه بانکی به نام باشگاه فرهنگی ورزشی کارگران همدان یا واریز وجه نقد به شماره حساب ۳۷۰۰/۱۰۱/۷۸۵۰۰۲/۴ به نام باشگاه کارگران - بانک توسعه تعاون مرکزی است.
- ۶- مدت اعتبار قیمت پیشنهادی: سه ماه پس از ارائه پیشنهاد قیمت، اعتبار دارد.
- ۷- زمان و محل دریافت مدارک: از تاریخ درج آگهی ۹۵/۴/۳۰ تا تاریخ ۹۵/۵/۱۲ و محل دریافت مدارک، چهارراه خواجه رشید، ابتدای بلوار کاشانی، اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی، طبقه اول، واحد دبیرخانه.
- ۸- محل و زمان بازدید موضوع اجاره: همدان - میدان مدرس - مجموعه فرهنگی ورزشی کارگران شماره ۱ - از تاریخ درج آگهی ۹۵/۴/۳۰ تا تاریخ ۹۵/۵/۱۲.
- ۹- مهلت ارائه قیمت پیشنهادی: از تاریخ ۹۵/۵/۱۳ تا پایان وقت اداری ۹۵/۵/۲۶.
- ۱۰- محل ارائه پاکت ها: چهارراه خواجه رشید، ابتدای بلوار کاشانی، اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی، طبقه اول، واحد دبیرخانه.
- ۱۱- زمان و مکان بازگشایی پاکت ها: ۹۵/۵/۲۷ ساعت ۹ صبح در محل مجموعه فرهنگی ورزشی کارگران شماره ۱ واقع در میدان مدرس است.

شماره ۷ مرداد ۱۳۹۵
No 7 July-August 2016

اخبار
EKBATAN

وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی
اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان همدان

هیات امنای مجموعه فرهنگی ورزشی کارگران همدان
روابط عمومی اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان همدان

وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی
اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان همدان

هفته جهانی تغذیه با شیر مادر

(1-7 آگوست 2016)

تغذیه با شیر مادر: کلید توسعه پایدار

(۱۶-۱۰ مرداد ماه ۱۳۹۵)

۱۰۰۰ روز طلایی: مهر مادر، شیر مادر

والودات یرضعن اولدهن حولین کاملین

سورة البقرة - الآية ۲۳۳

مادران فرزندان خود را دو سال تمام شیر می دهند...

شیر مادر در احادیث و روایات

- ← شیر مادر بی نظیر است (بهترین شیر)
- ← اجر مادر در شیردادن به فرزند
- ← شیر دادن کمتر از ۲۱ ماه، ستم به کودک است
- ← تغذیه انحصاری شیرخوار با شیرمادر تا ۶ ماهگی

چرا شیر مادر بهترین است؟

- ← برای نوزاد مناسب تر از شیرگاو است .
- ← با شرایط و نیازهای مختلف شیرخوار تغییر و تطابق می یابد.
- ← کامل است و بیشتر از یک منبع تغذیه ای صرف است .

معاونت امور بهداشتی دانشگاه علوم پزشکی استان همدان
گروه سلامت جمعیت و خانواده

The 1st Monthly Cultural & Athletic Magazine Of Hamedan Province
EKBATAAN
No 7 July-August 2016

شماره ۷ - مرداد ۱۳۹۵

سامانه پیام کوتاه اکباتان: ۳۰۰۰۶۷۵۸

کانال تلگرام: <https://Telegram.me/ekbataan>

وبسایت: www.ekbataan.ir

صاحب امتیاز و مدیر مسئول: علی تقفی
سر دبیر: فرشته اکبری
مدیر اجرایی: اشکان یوسفی
مدیر بازرگانی: مصومه علیزاده
مدیر هنری: جلال محمدکریمی

عکاسان:

غلامرضا نکنه، عبدالرحمن رافتی

همکاران این شماره:

ارش یوسفی، محمدحسامی،
جواد همدانی، میلاد تقفی

چاپ: امید نشر ایرانیان
شمسارگان: ۵۰۰ نسخه
مطالب منتشره در این ماهنامه صرفاً دیدگاه ها
و نظرات افراد حقیقی و حقوقی است
و الزام مورد تایید اکباتان نمی باشد.

اکباتان

همدان، ابتدای خیابان سعیدیه
برج تجاری سعیدیه، طبقه ششم، واحد ۶۱۴
تلفن: ۰۳۸۳۱۱۱۵۵ / فکس: ۰۳۸۳۱۱۱۷۷
امور تبلیغات و بازرگانی: ۰۹۱۸۳۱۱۴۹۰۰